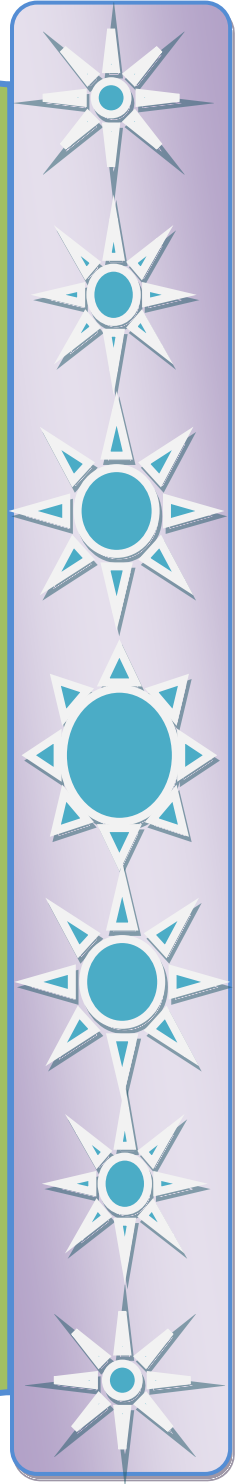
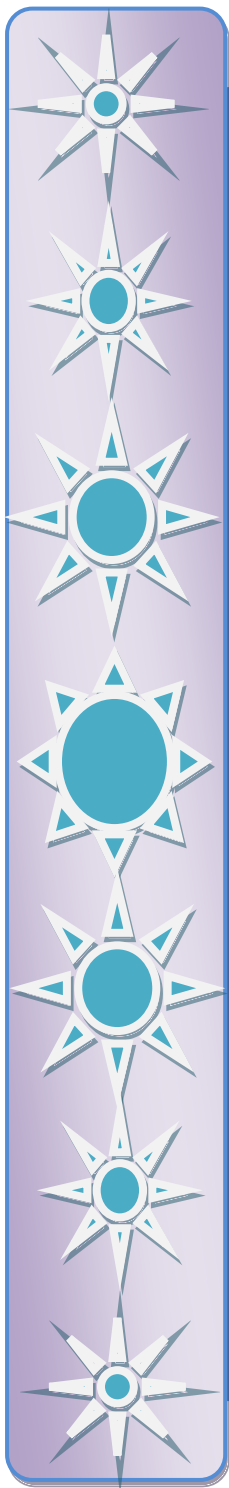

ترجمة سور
الفاتحة، البقرة
وآل عمران

إعداد و تقديم: دار الإسلام / طاجيكي

ТАРҶУМАИ
СУРАҲОИ
ФОТИҲА,
БАҚАРА ВА
ОЛИ ИМРОН

Таҳияи: islamhouse/ Тоҷикӣ

СУРАИ ФОТИҲА

1. Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон
2. Ҳамд (ситоиш) барои Худо – он Парвардигори ҷаҳониён,
3. Бахшандаи меҳрубон.
4. (ва) Молики рӯзи ҷазо.
5. Фақат Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёрӣ мецоҳем,
6. Моро ба роҳи рост роҳи касоне, ки бар онҳо инъом намудай, ҳидоят фармо,
7. ки он роҳи ғайри хашмшудагон ва гумроҳон аст.

سورة الفاتحة

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾
 ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
 ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾
 ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾
 ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾ ﴿صِرَاطَ﴾
 الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
 الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا
 الضَّالِّينَ﴾ ﴿٧﴾

СУРАИ БАҚАРА (ГОВ)

سورة البقرة

Ба номи Худованди
бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.
2. Ин китоб, ки шакке дар он нест, роҳи рост аст барои парҳезгорон,
3. (он) касоне, ки ба ғайб имон меоваранд ва намозро барпо медоранд ва аз он чи барояшон рӯзи додаем, инфоқ (харч) менамоянд,
4. ва касоне, ки ба фуруғфиристодаи ба сӯи ту ва фиристодаи пеш аз ту имон меоваранд ва онҳо ба (барпоии) рӯзи охират (ҳам) яқин доранд.
5. Онҳо бар роҳи росте аз ҷониби Парвардигорашон ҳастанд ва ҳам онҳоянд растагорон.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ﴿١﴾ أَلَمْ نَكْتُبْ لَكَ رَبِّ
 فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ
 يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ
 الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ
 ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ
 إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ
 وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾
 أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ
 وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

6. Бар касоне, ки кофир шудаанд, баробар аст, ки оё бимашон додай, ё надодай, имон нахоҳанд овард.

7. Худованд бар дилҳо ва бар шунавоияшон мӯҳр ниҳодааст ва бар чашмонашон пардаест ва барои онҳо азоби бузург аст.

8. Ва дар миёни мардум касоне низ ҳастанд, ки меғунд: Ба Худо ва ба рӯзи охират имон овардем, дар ҳоле ки онҳо мӯъмин нестанд.

9. Онҳо мехоҳанд (бо ин гуфтаҳои худ) Худо ва мӯъминонро фиреб диҳанд, вале, дар ҳақиқат, ғайр аз худ касеро намефиребанд, (вале худ) инро дарк намекунанд.

10. Дар дилҳояшон беморие аст ва Худо низ бар бемории онҳо афзудааст ва барояшон ба сабаби он ки дурӯғ мегуфтанд, азоби дардноке бошад.

11. Ва чун ба онҳо гуфта шавад, ки дар рӯи замин табаҳкори накунед, гӯянд: Мо, албатта, ислоҳкорон мебошем.

12. (Вале) бидонед, ки ба яқин, онҳоянд фасодкорон, аммо худ намедонанд.

13. Ва чун ба онҳо гуфта шавад: Ҳамон гуна, ки мардум имон овардаанд, шумо низ имон биёваред, гӯянд: Оё мо (низ) ҳамон гуна, ки беҳирадон имон овардаанд, имон меоварем? Бидонед, ки ба яқин, онҳо худ беҳирадонанд, вале (онро) намедонанд.

14. Ва вақте ба мӯъминон бархӯрд ва мулоқот намоянд, гӯянд, ки (мо низ) имон овардаем ва чун ба шайтонҳои худ хилват намоянд, гӯянд: Мо дар воқеъ ҳамроҳи шумоём. (Ин тазоҳури ба имон беш аз ин нест, ки) мо (онҳоро) истехзокунанда ҳастем.

15. Худованд эшонро истехзо менамояд ва ба онҳо дар тугёнашон, ки дар он кӯру кар гаштаанд, мадад ва мӯҳлат медиҳад.

16. Онҳо касоне мебошанд, ки гумроҳиро дар ивази ҳидоят харидаанд, пас ин тичорати онҳо (барояшон) ҳеҷ суд (ва фоидае ба ҳамроҳ) надошт ва (дар он) ҳидоятёфта (низ) набуданд.

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَدِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يُخَدِعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيْطَانِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تَّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾﴾

17. Намунаи онҳо ба монанди касе аст, ки (ба душворӣ) оташе афрӯхт. Ба маҳзи ин ки (оташ) атрофи ӯро равшан намуд, Худованд нури онҳоро аз байн бурд ва онҳоро дар миёни ториқиҳое фурӯ гузошт, ки ҳеҷ намедиданд.

18. (Онҳо) карону гунгон ва кӯроне бошанд, пас онҳо боз нахоҳанд гашт.

19. Ё ба монанди борони сахте мебошад, ки аз осмон фуруд ояд (ва) ториқиҳо ва раъду барқро ба ҳамроҳ дошта бошад. Онҳо аз садои даҳшатноки оташҳои осмонӣ аз бими марг ангуштони худро дар гӯшҳояшон намоянд ва Худованд фарогирандаи кофирон аст.

20. Наздик аст, ки тобиши барқ чашмони онҳоро бирабояд. Ҳар боре, ки он барояшон рӯшноӣ диҳад, дар зери он (рӯшноӣ) роҳ раванд ва ҳамин ки бар эшон торик гардад, аз ҳаракат бозистанд. Ва агар Худо бихоҳад, бетардид, шунавоӣ ва биноӣҳои онҳоро дур месозад, зеро Худованд, хатман, бар ҳар чизе тавоност.

21. Эй мардум, Парвардигори худро, ки шумо ва мардуми пеш аз шуморо офаридааст, бипарастед, шояд ки парҳезгор ва аҳли тақво гардед!

22. Он (Парвардигоре), ки заминро барои шумо бистаре ва осмонро биное гардонидаст ва аз осмон обе фуруд оварда, бо он меваҳоеро барои ризқи шумо берун намудааст. Пас барои Худо ҳамтоёне қарор надихед, дар ҳоле ки худ (ҳақиқатро) медонед.

23. Ва агар шумо аз он чи бар бандаи Худ фуруд овардаем, дар шак бошед, пас (шумо низ) як сурае ба монанди онро биёваред ва мадакорони худро низ, ки ғайр аз Худо ба онҳо эътиқод доред, (ба кӯмаки худ) фаро хонед, агар ростгӯ бошед.

24. Пас агар ин корро накунед –ва албатта, ҳаргиз ҳам карда наметавонед– пас аз он оташе битарсед, ки одамон ва сангҳо сӯзишвории он бошанд ва барои кофирон омода гардидааст.

﴿مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمُّ بُكْمٌ عُمِّي فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَن تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾﴾

25. Ва касонеро, ки имон овардаанд ва аъмоли нек анҷом додаанд, башорат бидеҳ, ки боғҳои биҳишт, ҳатман, ҷойгоҳи онҳо мебошанд, боғҳое, ки аз зери дарахтони он нахрҳо равонанд. Ҳар боре ба онҳо аз меваҳои он боғҳо рӯзие дода шавад, гӯянд ин ҳамон мевае аст, ки пеш аз ин рӯзӣ дода шудаем ва ба монанди он барояшон рӯзие низ оварда шавад ва (ҳамчунин) ҳамсарони покизае дар он боғҳо насиби эшон бошад ва онҳо дар он ҷо ҷовидона бошанд.

26. Худованд ҳаргиз аз ин ки пашша (хомӯшак) ва ё болотар аз онро (дар хурдии офариниш) мисол биоварад, шарм намедорад. Аммо касоне, ки имон овардаанд, медонанд, ки ин мисол рост ва аз (ҷониби) Парвардигорашон мебошад ва аммо касоне, ки кофир шудаанд, мегӯянд: Худованд бо ин мисол чӣ мехоста бошад? Ба сабаби он бисёреро гумроҳ ва бисёреро ҳидоят менамояд ва ба (сабаби) он танҳо бадкоронро гумроҳ месозад.

27. Он касонеро (гумроҳ месозад), ки аҳди Худоро пас аз бастани паймони он мешикананд ва он чиро, ки Худованд ба пайвастании он амр намудааст, қатъ ва дар рӯи замин фасод менамоянд. Воқеан ҳам, ҳаминҳоянд зиёндидагон.

28. Чӣ гуна ба Худо куфр меварзад, дар ҳоле ки шумо мурдагоне будед (ва) пас аз он зиндаатон гардонид. Боз шуморо мемиронад (ва) пас аз он зинда месозад ва дар ниҳоят, ба сӯи Ё бозгардонида мешавад.

29. Ёст он Худое, ки тамоми он чиро дар замин аст, барои шумо офарид. Пас аз он ба сӯи осмон рӯй овард ва онҳоро (дар қолаби) ҳафт осмон рост намуд ва Ё ба ҳама чиз доност.

﴿وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأْتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةٌ فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾﴾

30. Ва ба ёд биовар он вақтеро ки Парвардигорат ба фариштагон гуфт: Ман ҳатман дар рӯи замин халифа (ва ҷонишине) офаридани-ам. (Онҳо) гуфтанд: Оё дар он касеро меофаринӣ, ки дар он ба фасод ва хунрезӣ даст мезанад? Ва ин дар ҳолист, ки мо Туро ҳамроҳ бо ҳамдат тасбеҳ мегӯем ва ба покии Ту эътироф менамоем. Гуфт: Ман, ба таҳқиқ, чизеро медонам, ки шумо намедонед.

31. Ва ба Одам тамоми номҳоро омӯхт. Он гоҳ онҳоро бар фариштагон арза намуд ва гуфт: Агар ростгӯ бошед, Маро аз номҳои инҳо хабар диҳед!

32. (Фариштагон) гуфтанд: Худоё, Ту пок ҳастӣ, мо ҳеч гуна илму донише, ба ҷуз он чи ба мо омӯхтаӣ, надорем. Ростӣ, (ин) Туй донову боҳикмат.

33. Фармуд: Эй Одам, фариштагонро аз номҳояшон хабар деҳ! Ҳангоме (Одам) онҳоро аз номҳояшон хабар дод, гуфт: Ба шумо нагуфта будам, ки Ман, ба таҳқиқ, ғайби осмонҳо ва заминро медонам ва он чиро, ки ошкор ва ё пинҳон медоред, низ медонам.

34. Ва ҳангоме ба фариштагон гуфтем: Барои Одам сачда намоед! Ҳама ба ҷуз Иблис сачда намуданд. (Вай) қабул накард ва истикбор варзид ва (бо ҳамин) аз ҷумлаи кофирон гардид.

35. Ва гуфтем: Эй Одам, ту ва ҳамсарат дар биҳишт сукунат гузинед ва аз ҳар ҷои он, ки хостед, бо фаровонӣ бихӯред, ва (ле) ба ин дарахт наздик нагардед, ки дар он сураат аз ситамкорон мегардед.

36. Пас ҳардуро шайтон аз он билағжонид ва (дар натиҷа) онҳоро аз он неъматҳое, ки дар он буданд, берун намуд. Ва гуфтем (акнун) фуруд оед, дар ҳоле ки баъзеатон душмани баъзе дигар бошед ва барои шумо то муддате дар рӯи замин оромгоҳ ва баҳрамандӣ (фароҳам) бошад.

37. Пас аз он Одам аз Парвардигори худ калимотеро дарёфт намуд, ки (дар натиҷаи он) Худованд тавбаи ўро пазируфт. Ба дурустӣ, Ўст тавбапазиру меҳрубон.

﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۗ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۗ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا بِهَٰذَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يٰٓآدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ ۖ فَلَمَّآ أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يٰٓآدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ السُّجْرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطٰنُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾﴾

38. Гуфтем: Ҳама якҷоя аз он фуруд оед! Он гоҳ аз (ҷониби) Ман барои шумо ҳидоят мекунад. Касе аз (он барномаи) ҳидояти Ман пайравӣ наояд, ҳеҷ гуна хавфе бар онҳо набошад ва онҳо ҳаргиз андӯхгин намегарданд.

39. Ва касоне, ки қуфр варзанд ва оятҳои Муро тақиб наоянд (дуруғ шуморанд), онҳо ёрони оташ (-и дӯзах) хоҳанд буд ва дар он ҷовидона мемонанд.

40. Эй фарзандони Исроил, он неъматамро, ки ба шумо ато намудаам, ба ёд оваред ва ба аҳди Ман вафо намоед, то ба аҳди шумо вафо наоям. Ва танҳо аз Ман битарсед!

41. Ва ба он чи фурӯ фиристодаам, дар ҳоле ки тасдиқунандаи он (китоб)-ест, ки ҳамроҳи шумост, имон оваред ва аввалин кофири ба он набошед! Ва ба ивази оятҳои Ман баҳои ночиз (-и дунё ва матоъи андаки он)-ро харидорӣ нанамоед ва танҳо аз Ман битарсед!

42. Ва ҳақро ба ботил омехта ва пӯшида насозед ва ҳақиқатро китмон (пинҳон) нанамоед, дар ҳоле ки шумо (ҳақ будани онро) медонед!

43. Ва намозро барпо доред ва зақотро бипардозед ва ҳамроҳи рокеъон (рукуъунандагон) ба рукуъ биравед!

44. Оё мардумро ба некӣ амр менамоед ва худро фаромӯш мекунад? Ва шумо (инро) дар ҳоле (анҷом медиҳед), ки китобро мехонед? Пас чаро ақлҳоятонро ба қор намегиред?

45. Аз сабр ва намоз кӯмак бигиред ва он (кӯмак гирифтани аз онҳо) дар ҳақиқат, қори сангине мебошад, магар бар хушӯқунандагон.

46. (Ҳамон) касоне, ки яқинан медонанд, ки онҳо Парвардигори худро мулоқот хоҳанд кард ва ба сӯи Ӯ ҳатман боз хоҳанд гашт.

47. Эй фарзандони Исроил, ба ёд оваред он неъматамро, ки ба шумо ато карда будам ва ин ки Ман шуморо бар ҷаҳониён бартарӣ бахшидам!

48. Ва аз он рӯзе битарсед, ки ҳеҷ касе барои дигаре қоре анҷом дода наметавонад ва аз вай на шафоате пазируфта мешавад ва на иваз ва пардохте аз ӯ гирифта мешавад ва на онҳо ёри дода мешаванд!

﴿قُلْنَا أَهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يٰبَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّيَ فَآرْهَبُونَ ﴿٤٠﴾ وَعَامِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ ۗ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّيَ فَاتَّقُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾ وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْكُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يٰبَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَأَتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾﴾

49. Ва ба ёд оваред он замонро, ки шуморо аз оли Фиръавн наҷот додем, дар ҳоле ки бадтарин азобро ба шумо мечашониданд! Фарзандони шуморо забҳ ва занонатонро зинда мегузоштанд ва дар ин (вазъияти дучоргаштаатон) озмоиши бузурге аз чониби Парвардигоратон буд.

50. Ва вақте оби баҳрро барои шумо шикофтем, он гоҳ шуморо наҷот ва оли Фиръавнро ғарқ намудем ва шумо (ин манзараро) тамошо мекардед!

51. Ва вақте барои Мӯсо чиҳил шаб мавъид гузоштем, (ва) пас аз ӯ гӯсоларо ба парастии гирифтанд ва шумо (дар ин коратон) ситамгар будед.

52. Боз шуморо пас аз ин (коратон) мавриди афви худ қарор додем, шояд ки шукргузор гардед.

53. Ва ҳангоме ки Мӯсо Китоб ва Фурқон додем, бошад ки шумо ҳидоят ёбед.

54. Ва он вақте ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: Эй қавм! Шумо бо гӯсолапарастиятон бар худ зулм намудаед. Пас ба сӯи Офаридгори хеш тавба ва бозгашт намоед ва (гунаҳкорони) худро бидушед! Ин кор барои шумо дар назди Офаридгоратон беҳтар аст. Он гоҳ Худованд тавбаи шуморо қабул кард. Ӯ дар ҳақиқат, бисёр тавбапазиру меҳрубон аст.

55. Ва ҳангоме гуфтед: Эй Мӯсо, мо то Худоро ошкоро набинем, ҳаргиз ба ту имон намеоварем (ва ту ро бовар намекунем). Дар ин вақт шуморо оташе аз осмон фаро гирифт ва шумо он манзараро мушоҳида мекардед.

56. Сипас шуморо пас аз маргатон бори дигар барангехтем, то шукргузор гардед.

57. Ва абрро бар шумо сояфкан намудем ва манну салворо бар шумо фуруд овардем: Аз покизаҳое, ки ба шумо рӯзӣ додаем, бихӯред! Онҳо бар Мо ситам накардаанд, балки бар нафси худ зулм мекарданд.

﴿وَإِذْ نَجَّيْنَاكَ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سِوَاءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ أَخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ ۗ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَتَقَوْمِ إِنَّا ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ ۗ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّٰ وَالسَّلْوَىٰ ۗ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾﴾

58. Ва он вақте гуфтем, ки: Ба ин шаҳр дохил шавед ва аз ҳар ҷое, ки майл доред, аз он бо фаровонӣ бихӯред ва аз дарвозаи он шаҳр сачдақунон дохил шавед ва бигӯед, ки аз Ту умеди бахшиш дорем, то Мо кӯтоҳиҳо (хатоиҳо)-и шуморо мағфират намоем ва Мо (подош ва муваффақияти) неқӯкоронро афзун менамоем.

59. Аммо касоне, ки зулм намудаанд (ситамагарон), он суҳанро бар хилофи калимае, ки ба онҳо гуфта шуда буд, тағйир доданд. Дар ин вақт бар (сари) касоне, ки зулм намуданд, азоберо аз осмон дар натиҷаи нофармониашон фуруд овардем.

60. Ва он вақте ки Мӯсо барои қавмаш об хост, гуфтем: Сангро бо асоят бизан! (Дар он лаҳза) дувоздаҳ чашмаи об аз он (санг) ба ҷӯш омад. Ҳар гурӯҳе аз мардум обгир ва обхӯри худро, дақиқан, шинохтанд. Бихӯред ва бинӯшед аз ризқи Худо, ва(ле) дар рӯи замин фасодкорона рафтор нанамоед!

61. Ва ҳангоме гуфтед: Эй Мӯсо, мо ҳаргиз бар як навъ таом сабр нахоҳем кард! Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо аз он чи замин, аз қабилӣ сабзӣ, хиёр (бодиринг), гандум, наск ва шиёз месабзонад, берун оварад! (Мӯсо) гуфт: Оё шумо дар ивази чизи беҳтар чизи паст ва камарзишero мехоҳед? Пас ба шаҳре фуруд оед, дар он ҷо он чи мехоҳед, бароятон фароҳам бошад! (Бо ҳамин) хориву нодорӣ бар онҳо афканда шуд ва ба ғазобе аз ҷониби Худованд гирифта омаданд. Ин барои он буд, ки онҳо ба оятҳои Худованд куфр меварзиданд ва паёмбаронро ба ноҳақ ба қати мерасониданд. Ин рафтори онҳо дар натиҷаи он буд, ки сар печиданд ва аз ҳад таҷовуз мекарданд.

﴿وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ ﴿وَإِذْ أَسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا وَبَصِلَهَا قَالَ أَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبَطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مِمَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾﴾

62. Бе шак, касоне, ки имон оварданд ва онҳое, ки пайрави дини яҳуд ҳастанд ва насрониён ва собион, ҳар касе аз онҳо ба Худо ва ба рӯзи охират имон оварад ва амали нек анҷом диҳад, ҳатман, аҷри онҳо дар назди Парвардигорашон бошад ва (дигар) на хавфе бар онҳо бошад ва на онҳо андӯхгин шаванд.

63. Эй бани Исроил, ба ёд оваред он замонро, ки аз шумо паймон гирифтём ва ба кӯҳи Турро бар болои шумо бардоштем ва ба шумо гуфтем, ки он чиро ба шумо додаем, тавонмандона ва бо ҷиддият баргиред. Ва ба ёд оваред он (паём ва мӯҳтаво)-еро, ки дар он аст, шояд шумо тақво намоед.

64. Сипас аз он аҳду паймон рӯй гардонидед. Агар фазлу раҳмати Худованд бар шумо намебуд, ҳатман, шумо аз зиёндидагон мегаштед.

65. Ва шумо, дар ҳақиқат, донистед он касонро аз миёнатон, ки дар рӯзи шанбе таҷовуз (ва мухолифати амри Мо) намуданд. Пас (дар он ҳолат) ба онҳо гуфтем: Ба сурати маймунҳои манфур ва рондашудае дароед!

66. Ва он (ҳодиса)-ро барои миллатҳое, ки пеш аз он (ҳамаср) ва пас аз он буданд, ибрате ва барои парҳезгорон панде гардонидем.

67. Ва ба ёд оваред он вақтеро, ки Мӯсо (ӯ) ба қавмаш гуфт: Худо шуморо амр менамояд, ки говро забҳ намоед. Гуфтанд: Оё моро масхара менамой? Гуфт: Ба Худо паноҳ мебарам аз ин ки аз нодонон бошам.

68. Гуфтанд: Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо баён намояд, ки он (гов) чист? Гуфт: (Парвардигорам) мефармояд: Он гов на солрафтаву пир ва на чандон хурдсол аст, (балки) дар миёни он ду ҳолат қарор дорад. Пас он чиро, ки амр шудаед, анҷом диҳед!

69. Гуфтанд: Парвардигоратро бихон, то барои мо баён созад, ки ранги он кадом аст? Гуфт: Парвардигорам меғӯяд, ки он говест зарди якранг, ки бинандагонро хуш месозад.

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰرِئِ
وَالصَّٰبِغِينَ مَن ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا
مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا
ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَّادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ فَلَوْلَا
فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِّنَ
الْخَٰسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ ءَاعْتَدُوا
مِنكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً
خَٰسِيَةً ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا
وَمَا خَلَفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ
مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ إِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تَذَبْحُوا
بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِاللّٰهِ أَنْ
أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ
يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا
فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذَٰلِكَ فَافْعَلُوا مَا
تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا
لَوْهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءٌ فَاقِعٌ
لَّوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ ﴿٦٩﴾﴾

70. Гуфганд: Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо баён намояд, ки он чист? Ба ростӣ, гов бар мо муштабах (норавшан) гардид ва мо, Худо хоҳад, албатта, роҳёфта ҳастем.

71. Гуфт: Парвардигорам мегӯяд, ки он говест, ки барои шудгори замин ва обёрии кишт омода нагаштааст, (балки баръакс) солим ва аз ҳар айбе холи мебошад. Гуфганд: Ҳоло ҳақро (ба сурати равшан бароямон) овардӣ. Пас аз он говро забҳ намуданд ва наздик ҳам буд, ки онро забҳ нанамоянд.

72. Ва ба ёд оваред он замонро, ки нафсеро ба қатл расонидед ва дар (таҳқиқи кушандаи) он ба ҷангу кашмакаш бархостед ва Худованд ошкоркунандаи он чизест, ки пинҳон менамудед.

73. Он гоҳ гуфтем: Мурдaro ба порae аз гов (-и забҳкардаатон) бизанед! Ҳамин тавр Худованд мурдагонро зинда месозад ва оятҳои худро ба шумо нишон медиҳад, бошад ки биандешед.

74. Пас аз он боз дилхоятон саҳт гашт ва акнун онҳо ба монанди санг ё аз он ҳам саҳттар мебошанд. Ва воқеан ҳам, аз баъзе сангҳо наҳрҳои об ҷӯш мезанад ва аз сангҳое, вақте шикофта мешаванд, об берун меояд ва сангҳои дигаре аз бими Худованд ба поин меафтанд ва Худованд аз он чи анҷом медиҳад, ғофил намебошад.

75. Оё пас умед мебандед, ки онҳо ба шумо бовар кунанд ва имон оваранд, дар ҳоле ки гурӯҳе аз онҳо сухани Худоро мешуниданд, он гоҳ пас аз дарк намудан онро таҳриф (ва дигаргун) мекарданд ва онҳо ин қорашонро худ медонистанд.

76. Ва ҳангоме ба мӯъминон рӯ ба рӯ шаванд, (ба онҳо) гӯянд, ки (мо ҳам) имон овардаем, ва (де) ҳамин ки бо якдигар хилват намоянд, (бо сарзаниш ба якдигар) гӯянд: Оё шумо ба мӯъминон дар бораи он чи Худованд бар (зарари) шумо кушодааст, сухан мегӯед, то (дар охираат) дар назди Парвардигоратон ҳамон чизро бар шумо ҳуҷҷат оваранд? Оё (инро) дарк (тааққул) намекунед?

﴿قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا آلَتَنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فذَجُّوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجُ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَقُّ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾﴾

77. Оё магар яҳудиён намедонанд, ки Худо тамоми он чиро, ки пинҳон ва ё ошкор месозанд, медонад?

78. Ва дар миёни яҳудиён мардуми ноҳонда ва бесаводе вучуд доранд, ки аз китоби (худ) ба ҷуз орзуҳо чизеро намедонанд ва онҳо беш аз ин нестанд, ки гумонпардозӣ мекунанд.

79. Пас вой бар (ҳоли) касоне, ки китобро бо дастони худ менависанд, он гоҳ мегӯянд, ки ин аз назди Худост, то аз тариқи он арзиши ночиз (-и дунё)-ро ба даст оваранд! Пас вой барои онҳо ба хогири чизе, ки дагонашон навиштааст ва вой бар онҳо барои он чизе, ки ба даст меоваранд!

80. Ва гуфтанд: Ба ҷуз чанд рӯзи башуморе оташи дӯзах моро намерасад. Бигӯй: Оё дар назди Худованд аҳде ба даст овардаед? Ва (агар паймоне гирифта бошед), Худо ҳаргиз аҳди худро хилоф наменаояд. Балки бар Худованд чизеро мегӯед, ки намедонед.

81. Оре, ҳар касе бадиё касб намояд ва гуноҳаш ӯро (дар худ) фаро гирад, бешак, онҳо ёрони оташ мебошанд ва дар он ҷовидона боқӣ мемонанд.

82. Ва (аммо) касоне, ки имон овардаанд ва амалҳои нек анҷом додаанд, онҳо ёрони биҳишт буда, ҷовидона дар он бошанд.

83. Ва ба ёд овар он замонро, ки аз банӣ Исроил паймон гирифтём, ки ба ҷуз Аллоҳ касеро парастӣш накунед ва бо падару модари худ ва ҳамчунин бо хешовандон, ятимон ва бенавоён некӣ намоед! Ва бо мардум некӯ бигӯед ва намозро барпо доред ва закотро бидихед! Пас аз он, ба ҷуз гурӯҳи андаке, шумо ба паймони худ пушт ниҳодед, дар ҳоле ки эъроз менамудед.

﴿أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنَّهُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَتْ رُءُوسُهُ بِهِنَّ ثُمَّ قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ ۗ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾﴾

84. Ва боз ба ёд оваред он вақтеро, ки аз шумо паймон гирифтем, ки хуни якдигарро нарезед ва худро аз шаҳру диёратон берун наронед. Дар он ҳолат иқрор намудед ва шумо шоҳиди баста шудани он паймон будед.

85. Ҳоло бошад, инак, шумо якдигарро мекушед ва дастае аз ҳамқавамнатонро аз сарзамини худ берун меронед. Дар гуноҳу таҷовуз бар зидди онҳо бо якдигар ҳамкорӣ менамояд. Ва агар ба (сурати) асироне ба наздатон оянд, барои озодии онҳо фидя мепардозед. Ва аслан берун рондани онҳо бар шумо ҳаром буд. Оё пас шумо ба баъзе (аҳкоми) китоб имон меоваред ва ба баъзе дигараш кофир мешавед? Пас чист ҷазои он касе аз шумо, ки чунин коре анҷом диҳад, ба ҷуз хорӣ дар зиндагонии дунё ва рӯзи қиёмат бошад, онҳо ба сахтгарин азоб баргардонида мешаванд? Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, ғофил намебошад.

86. Онҳо касоне мебошанд, ки зиндагонии ин ҷаҳонро дар ивази охират ба даст овардаанд. Пас на азоб аз онҳо сабук сохта мешавад ва на ба онҳо ёриё расонида мешавад.

87. Мо, дар ҳақиқат, ба Мӯсо китобро додем ва пас аз ӯ расулони Худо равана намудем ва ба Исо писари Марям оятҳои равшане додем ва ӯро бо Рӯҳулқудус (Ҷабраил (ъ)) таъйид намудем. Оё пас ҳар боре фиристодае барои шумо он (паём ва аҳкome)-ро биоварад, ки нафсхоягон онро напазирад, аз қабули он истикбор меварзад ва дар натиҷа гурӯҳеро дурӯғ шуморида ва гурӯҳи дигарро ба қатл мерасонед?

88. Ва гуфтанд: Дилҳои мо бастааст, балки Худованд онҳоро ба сабаби куфрашон лаънат намудааст, пас каме аз онҳо имон меоваранд.

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِّن دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن يَأْتُوكُمْ أُسْرَى تَفْدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ ﴿٨٥﴾ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٦﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ أَسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٨﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٩﴾﴾

89. Ва вақте онҳоро китобе аз назди Худо омад, ки мӯхтавои аслии Тавротро тасдиқ менамуд ва пеш аз ин ҳам бар зидди касоне, ки кофир буданд, талаби фатҳу пирӯзи мекарданд, ва ҳангоме ки онҳоро ҳамон паёмбаре омад, ки ўро шинохта буданд, ба ў куфр варзиданд. Пас лаънати Худо бар кофирон бод!

90. Чӣ бад аст он чизе, ки худро ба он фурухтаанд, ки ба (китоби) фиристодаи Худо, дар натиҷаи ҳасад бурдан ба ин ки Худо аз фазли Худ бар бандагони хостааш чизе фуруд оварад, кофир шуданд. Пас бо ғазабе рӯи ҳам гирифтор гаштанд ва барои кофирон азоби хорсозандае бошад.

91. Ва чун ба онҳо гуфта шавад, ки ба (китоби) фиристодаи Худованд имон оваред, гӯянд: Ба он чи бар мо нозил шудааст (Таврот), имон меоварем ва ба он чи пас аз он нозил шуда (Қуръон), куфр меварзанд, дар ҳоле ки он ҳақ ва тасдиққунандаи китоби ҳамроҳи онҳост. Бигӯ: Пас чаро паёмбарони Худоро пеш аз ин мекуштед, агар (ба ҳамон китоби худатон ҳам) имон дошта бошед?

92. Ва дар ҳақиқат, Мӯсо бо оятҳои равшане ба сӯи шумо омад, (вале) пас аз вай шумо гӯсоларо парастид намудед, дар ҳоле ки ситамгор будед.

93. Ва ба ёд оваред он замонро, ки паймони шуморо гирифтанд ва кӯҳи Турро ба болои сари шумо бардоштем ва гуфтем: Он чиро, ки ба шумо додаем, бо ҷиддият ва мустаҳкам баргиред ва фармонбардорона паёмҳои онро бипазиред! Гуфтанд: Шунидем, вале аз фармонат сар кашидем ва дилҳои онҳо ба муҳаббати гӯсола ба сабаби куфрашон лабрез сохта шуд. Бигӯ: Чӣ бад аст он имоне, ки шуморо ба парастиди гӯсола амр намояд, агар мӯъмин бошед!

﴿وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَغْيًا أَنْ يَنْزِلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ فَبَاءُوهَا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ ۗ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

﴿وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ ۗ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾﴾

94. Бигӯ, агар сарои охират дар назди Худованд танҳо барои шумост ва ҳеҷ каси дигаре дар он шарики шумо нест, пас маргро орзу намоед, агар ростгӯ бошед!

95. Вале ҳаргиз онҳо ба сабаби аъмоле, ки анҷом додаанд, маргро орзу нахоҳанд кард ва Худованд ба ҳоли ситамгарон огоҳ аст.

96. Ва бешак, онҳоро ҳаристарини мардум бар зиндагонийебӣ ва (ҳатто) аз касоне, ки ширк варзидаанд. Ҳар кадоми онҳо дӯст медорад, ки ҳазор сол умр бинад, вале он умри дароз низ ўро аз азоб дурсозанда набошад ва Худованд ба он чи анҷом медиҳанд, биност.

97. Бигӯ: Касе душмани Ҷабраил бошад, пас ў Қуръонро бо изни Худованд бар дили ту фуруд овардааст, ки тасдиқунандаи он (китобҳо)-и пеш аз худ ва роҳи рост ва муждае барои мӯъминон аст.

98. Касе душмани Худо, фариштагони Ў, фиристодагони Ў ва Ҷабраилу Микоил бошад, пас Худо душмани кофирон мебошад.

99. Дар ҳақиқат, оятҳои равшане ба сӯи ту нозил намудем ва ба ҷуз фосиқон касе ба он куфр намеварзад.

100. Оё ҳар боре, ки аҳде банданд, гурӯҳе аз онҳо онро дур меандозанд? Балки бештари онҳо (яҳудиён) имон намеоваранд.

101. Ва чун паёмбаре аз ҷониби Худо ба сӯи онҳо омад, дар ҳоле ки китоби ба ҳамроҳ доштаи онҳоро низ тасдиқ мекард, гурӯҳе аз аҳли Китоб китоби Худоро ба пушти худ афканданд, гӯё ин ки (онро аслан) намедонанд.

﴿قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَتُّواْ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُواْ يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرْحَرَجِهِ﴾ مِنْ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِّلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ كَلَّمَا عَاهَدُواْ عَهْدًا نَّبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُواْ الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾﴾

102. Ва (баръакс) аз чизе пайравӣ ва пайғирӣ намуданд, ки шайтонҳо онро дар аҳди Сулаймон меҳонданд. Ва (худӣ) Сулаймон куфр наварзидааст, валекин шайтонҳо кофир шуданд, (зеро) сеҳро ба мардум меомӯхтанд. Ва ба ду фаришта: Ҳорут ва Морут дар (сарзамини) Бобул (сеҳре) нозии карда нашудааст. Ва онҳо (ду фаришта) ба касе (онро) омӯзиш намедоданд, то он ки ба ӯ бигӯянд: Мо, воқеан ҳам, фитна (мояи озмоиш ва гирифтӣ) ҳастем, пас кофир нашав! Пас аз он мардум аз онҳо чизеро меомӯхтанд, ки ба воситаи он миёни мард ва ҳамсараш чудой меоварданд ва албатта, онҳо бо ин кори худ ба касе наметавонистанд зарар бирасонанд, магар бо изн ва хости Худо. Ва чизеро меомӯхтанд, ки ба худашон зарар мерасонд ва нафъе намебахшид. Онҳо дар ҳақиқат, доништа буданд, ки ҳар касе онро ба даст овардааст, дар охираат ҳеҷ баҳрае надорад. Ниҳоят бад аст он чизе, ки худро ба он фурухтаанд, агар (бадӣ ва зиёни онро) медонистанд.

103. Ва агар онҳо, дар ҳақиқат, имон меоварданд ва тақво (худотарсӣ) мекарданд, ҳатман, ачру подоше, ки аз назди Худо аст, (барояшон) беҳтар буд, агар медонистанд.

104. Эй касоне, ки имон овардаед, (ҳангоми муроҷиат ба Расули Худо (с)) «роъино» (моро риоя кун) нагӯед, балки «унзурно» (нозири ҳоли мо бош) бигӯед ва фармон баред ва барои кофирон азоби дардноке бошад!

105. Касоне, ки кофир шудаанд, чи аз аҳли Китоб ва чи аз мушрикони намехоҳанд, ки бар шумо аз ҷониби Парвардигоратон хайре фиристода шавад, вале Худованд раҳматашро ба ҳар касе бихоҳад, ихтисос медиҳад ва Худованд соҳиби фазли бузург аст.

﴿وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مَلِكٍ
سُلَيْمَانَ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ
الشَّيْطَانَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ
وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ بَيِّنَاتٍ هَرُوتَ
وَمَرُوتَ ۗ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا
إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا
مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۗ وَمَا هُمْ
بِضَارِينَ بِهِ ۗ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۗ وَلَقَدْ
عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ
خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ
مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا
أَنْظَرْنَا وَأَسْمِعُوا ۗ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾
مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا
الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّنْ
رَّبِّكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ ۗ
وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾﴾

106. Ҳар оятеро, ки мансух (бекор) намоем ва ё онро аз ёдат бизудоем, беҳтар аз он (ва) ё монанди онро меоварем. Оё намедонӣ, ки Худованд бар ҳар чизе тавоноист?

107. Оё намедонӣ, ки Худованд мулки осмонҳо ва заминро дар ихтиёри худ дорад ва шуморо ба ҷуз Худованд сарпараст ва ёваре набошад?

108. Ё мехоҳед ҳамон гуна ки Мӯсо (ъ) пеш аз ин пурсида мешуд, Паёмбаратонро бипурсед ва ҳар касе имонро бо куфр иваз намояд, дар ҳақиқат, аз роҳи рост бераҳ гаштааст.

109. Бисёре аз аҳли Китоб орзу доранд, ки шуморо пас аз имонатон кофир гардонанд (ва) ин аз рӯи ҳасади нафасшон пас аз равшан шудани ҳақ барояшон мебошад. Пас авфу гузашт намоед, то Худованд амрашро бароятон биоварад. Албатта, Худованд бар ҳар чизе тавоноист.

110. Намозро барпо доред ва закотро бидиҳед ва ҳар хайре, ки барои худ аз пеш мефиристед, онро дар назди Худо ҳатман, хоҳед ёфт. Бешак, Худованд ба он чи анҷом медиҳед, биноист.

111. Ва гуфтанд: Ба ҷуз яҳудӣ ва ё насронӣ ҳаргиз касе дохили биҳишт намегардад. Инҳо орзуҳои онҳо мебошанд. Бигӯ: Агар дар ин даъвоятон ростгӯ бошед, пас далели худро биоваред!

112. Оре, ҳар касе худро таслими Худо намояд, дар сурате, ки (мӯъмини) некӯкор бошад, пас аҷри ӯ дар назди Парвардигораш мебошад ва на хавфе бар онҳост ва на ғамгин мегарданд.

﴿ مَا نَنْسَخُ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِن وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تَرِيدُونَ أَن تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سَأَلَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ وَمَن يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾ وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ أَنفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوا لَن يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ ۗ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

113. Яҳудиён гуфтанд, ки насоро бар чизе (аз ҳақ) намебошанд ва насронийён гуфтанд, ки яҳуд бар чизе (аз ҳақ) намебошад, дар ҳоле ки онҳо Китобро тиловат менамоянд. Ва ҳамин тавр, ба монанди сухани онҳо гуфтанд он касоне, ки намедонанд. Пас Худо дар миёни онҳо рӯзи қиёмат дар он чизе, ки дар бораи он ихтилоф доранд, ҳукм менамояд.

114. Ва кӣ метавонад золимтар аз касе бошад, ки аз зикри номи Худованд дар масҷидҳои Худо манъ намояд ва дар хароб сохтани онҳо талош варзад? Инҳо ҳаққи дохил шудан дар он масҷидҳоро надоранд, магар бимнокона. Дар дунё барояшон хорӣ ва дар охира азоби бузурге бошад.

115. Машириқу мағриб аз они Худо ҳастанд, пас ба ҳар кучо, ки рӯй оваред, ончо вачҳ (ризо)-и Худост. Худованд, бешак, фарогиру доност.

116. Ва гуфтанд, ки Худо фарзанд дорад. Пок аст Ё, балки тамоми он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ёст. Ҳама фармонбардори Ёнд.

117. Офаридагори осмонҳо ва замин аст ва чун кореро бихоҳад, ба он меғӯяд, ки «бош», дарҳол он ба вучуд меояд.

118. Ва гуфтанд касоне, ки намедонад (яъне мушрикони): Чаро Худо ба мо сухан намеғӯяд (ки ту Паёмбари Ё ҳастӣ) ё чаро ояте барои мо фуру намеояд (ки дурустии рисолати туро тасдиқ намояд)? Ҳамин тавр касоне, ки пеш аз онҳо буданд, низ ҳамин суханонро мегуфтанд. Дилҳои онҳо ҳама бо ҳам монанд аст. Дар ҳақиқат, оятхоро барои қавме, ки яқин меоваранд, (ба таври ошкор) баён намудаем.

119. Мо туро ба ҳақ муждадиханда ва бимдихандае фиристодаем ва (пас аз он дигар) аз аҳли дӯзах пурсида намешавӣ.

﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ
وَقَالَتِ النَّصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ
وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ ۗ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ ۗ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّن مَنَّعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا
أَسْمُهُ وَاسْعَىٰ فِي خَرَابِهَا ۗ أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ
أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَافِينَ ۗ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ
وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَاللَّهُ
الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ ۗ فَأَيْنَمَا تُولَّوْا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا
سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ كُلِّ
لَهُ قَنْتُونَ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَإِذَا
قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ وَكُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾
وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ
تَأْتِينَا آيَةٌ ۗ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ
قَوْلِهِمْ ۗ تَشَبَهَتْ قُلُوبُهُمْ ۗ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يُوْقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾﴾

120. Ва ҳаргиз яҳудиён ва насронийён аз ту хушнуд нахоҳанд гашт, то пайрави миллати онҳо гардӣ. Бигӯ: Бешак, роҳи Худо роҳи рост аст ва агар пас аз он илме, ки (дар бораи ҳақ) барои ту омад, боз аз ҳавову майлҳои онҳо пайравӣ намоӣ, дар он ҳолат дар баробари Худованд ҳеҷ гуна сарпараст ва ёваре нахоҳӣ дошт.

121. Касоне, ки Мо барояшон китоб додаем, онро ҳамон тавре, ки шоиста аст, тиловат менамоянд. Онҳо ба он (китоб) имон меоваранд ва касе, ки ба он кофир гардад, пас ҳамонҳоянд зиёндидагон.

122. Эй банӣ Исроил, он неъматамро, ки бар шумо инъом намудам, ба ёд оваред ва ин ки Ман шуморо бар ҷаҳониён бартарӣ бахшидам.

123. Ва аз он рӯзе битарсед, ки ҳеҷ касе наметавонад ба каси дигар нафъ бахшад ва на аз ӯ ивазе пазируфта шавад ва на ӯро шафоате нафъ бахшад ва на ба онҳо ёриё расонида шавад.

124. Ва ба ёд овар он замонро, ки Иброҳимро Парвардигораш бо калимоте мавриди озмоиш қарор дод. Пас (Иброҳим) онҳоро (ба сурати тамом) ба ҷой овард. (Худованд) гуфт: Ман, дар ҳақиқат, туро барои мардум имом мегардонам. (Иброҳим) гуфт: Ва аз миёни фарзандонам низ. Гуфт: Аҳди ман ба золимон нахоҳад расид.

125. Ва ба ёд овар он замонро, ки хонаро бозгаштгоҳе барои мардум ва макони амне қарор додем. Ва аз мақоми Иброҳим намозгоҳе бигиред! Ва ба Иброҳим ва Исмоил аҳде ниҳодем, ки хонаи Маро барои тавофқунандагон, мӯътацифон ва рукӯъу сучуд қунанадагон (намозгӯзорон) пок бисозед.

126. Ва он ҳангоме, ки Иброҳим гуфт: Парвардигоро! Ин (ҷойгоҳ)-ро сарзамини амн бигардон ва аз миёни аҳли он касонро, ки ба Худо ва рӯзи охират имон овардаанд, аз меваҳои рӯзи бидеҳ! (Худованд) гуфт: Ва касеро, ки кофир шудааст, низ баҳраи андаке медиҳам ва сипас ӯро ба сӯи азоби оташ равона месозам ва ҷӣ саранҷом ва бозгашти бадест.

﴿وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ۗ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۗ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾
 ﴿عَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۗ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ ۗ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾
 ﴿يَبْنَئِ إِسْرَءِيلَ أَذْكَرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾
 ﴿وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾
 ﴿وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۗ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۗ قَالَ وَمِن ذُرِّيَّتِي ۗ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾
 ﴿وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنَا ۗ وَانْخَبُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلِّينَ ۖ وَعَهْدِنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾
 ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا ءَامِنًا ۖ وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنِ الثَّمَرَاتِ ۗ مَنْ ءَامَنَ مِنهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾﴾

127. Ва ба ёд овар он лаҳзахоеро, ки Иброҳим асосҳои хонаро ҳамроҳи Исмоил мебардошт (ва ин дуёро замзама мекарданд): Парвардигоро, аз мо қабул фармо. Ин Туй шунавандаи доно.

128. Парвардигоро, моро мусалмон ва пайрави худат бигардон ва аз насл (ва зуррия)-и мо уммати мусалмон ва фармонбардоре барои худат ба вучуд биовар ва маносики ҳаҷ ва тариқи бандагиро барои мо худат нишон деҳ ва тавбаи моро бипазир. Ростӣ, ин Туй тавбапазиру меҳрубон.

129. Парвардигоро! Ва дар миёни онҳо расуле аз худи онҳо барангез, то бар онҳо оятҳои Туро бихонад ва китобу ҳикматро ба онҳо биомӯзад ва эшонро тазкия (покиза) намояд. Ба дурустӣ, Туй тавонманду ҳақим.

130. Ва кист, ки аз миллат (дин ва равиши худопарастӣ)-и Иброҳим рӯй баргардонад, ба чуз шахсе, ки худро аҳмақу хор сохтааст? Ва дар ҳақиқат, ўро дар дунё баргузидаем ва бешак, ў дар охират (ҳам) аз ҷумлаи некон аст.

131. Ҳангоме Парвардигораш ба ў гуфт: Таслим бош! Гуфт: Таслими Парвардигори ҷаҳониён шудам.

132. Ва Иброҳим фарзандонашро ба он тавсия намуд ва Яъқуб ҳам: Эй фарзандонам! Худо барои шумо динро баргузидааст, пас дар ҳоле бимиред (ва аз ин дунё биравед), ки шумо мусалмон бошед!

133. Ё шумо ҳангоме ки Яъқуб ба бистари марг афтод, ҳозир будед, вақте ба фарзандонаш гуфт: Пас аз ман чиро парастии мекунед? Гуфтанд: Худои ту ва Худои падаронат Иброҳим, Исмоил ва Исҳоқро ба ягонагӣ мепарастем ва мо (ҳама) таслими Ў ҳастем.

134. Онҳо уммат ва насл буданд, ки гузаштанд. Барои онҳост он чи анҷом додаанд ва барои шумост он чи ба даст овардаед ва шумо аз он чи онҳо анҷом медоданд, пурсида намешавед.

﴿وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾ وَمَنْ يَرْغَبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾ وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَبْنَى إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ عَابَادِكُ إِِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾﴾

135. Ва гуфтанд: Яҳудӣё насронӣ шавед, то хидоят ёбед! Бигӯ: Балки мо аз дини ҳаниф (ва поки) Иброҳим пайравӣ менамоем ва ӯ аз ҷумлаи мушрикони набуд.

136. Бигӯед: Ба Худо ва ба он чи ба сӯи мо ва он чи ба сӯи Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Яъқуб ва асбот (фарзандони Яъқуб) нозил шудааст ва ба он чи Мӯсо, Исо ва дигар паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудаанд, имон овардаем ва миёни касе аз онҳо фарқ намегузорем ва барои Ӯ таслим шудаем.

137. Пас агар ба монанди шумо имон оваранд, дар ҳақиқат, роҳ ёфтаанд, ва(ле) агар рӯй бартобанд, пас (бидонед) ки онҳо ба яқин, дар ҳолати душманӣ ва мухолифат бо шумо қарор доранд ва Худованд аз шарру осеби онҳо туро ҳимоя (ва кифоя) менамояд ва Ӯ шунавову доност.

138. Ранги худой дорад (он дине, ки мо аз он пайравӣ менамоем) ва чӣ касе метавонад аз Худо дар ранги динаш беҳтар бошад? Ва мо Ӯро парастииш кунандаем.

139. Бигӯ: Оё дар бораи Худо бо мо ба мучодала бармехезед, дар ҳоле ки Ӯ Парвардигори мо ва Парвардигори шумост, барои мо подоши аъмоламон ва барои шумо (масъулият ва) подоши аъмолатон бошад ва мо холиссозандаи худ барои Ӯ мебошем?

140. Оё шумо даъво доред, ки Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Яъқуб ва асбот яҳудӣ ва ё насронӣ буданд? Бигӯ: Оё шумо донотаред ё Худо? Ва чӣ касе золимтар аз он аст, ки шаҳодатеро, ки аз ҷониби Худо дар назди ӯст, пинҳон намояд ва Худованд аз он чи анҷом медиҳед, ғофил набошад.

141. Ва онҳо уммат (ва насл)-е буданд, ки гузаштанд. Ҳар чи кардаанд, барои худӣ онҳо бошад ва ҳар чи шумо ба даст овардаед, барои худатон бошад ва шумо аз он чи онҳо анҷом медоданд, пурсида намешавед.

﴿وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصْرَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾
 قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
 وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ
 آلُيُسُفَٰلَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ
 وَنَحْنُ لَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾ فَإِنْ ءَامَنُوا بِمِثْلِ مَا
 ءَامَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ
 فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ
 الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ
 صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾ قُلْ أَتَحَاجُّونَنَا
 فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ
 أَعْمَلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾ أَمْ تَقُولُونَ
 إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
 وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصْرَى قُلْ ءَأَنْتُمْ
 أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
 عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ
 ﴿١٤٠﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ
 مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

142. Мардуми сафеҳ (бехирад) меғўянд, ки онҳоро аз қиблае, ки (қаблан) бар он буданд, чӣ чизе бозгардонд? Биғў: Мащриқу мағриб (ва тамоми рӯи замин) аз они Худоанд. Касеро бихоҳад ба роҳи рост ҳидоят менамояд.

143. Ва ҳамин тавр, шуморо уммати миёнае гардонидем, то бар мардум гувоҳ бошед ва Паёмбар бар шумо гувоҳ бошад. Ва Мо он қиблаеро, ки (қаблан) бар он будӣ, ба хотири он қибла қарор дода будем, ки бидонем чӣ касе аз Паёмбар пайравӣ менамояд ва чӣ касе ба ақибаш (аз динаш) бармегардад ва он (тағйири қибла) ҷуз барои касоне, ки Худо онҳоро ҳидоят намудааст, барои дигарон сахту сангин аст. Ва Худованд ҳаргиз имони шуморо зоеъ намесозад, зеро Худованд нисбат ба мардум меҳрубону бораҳмат аст.

144. Мо ба таҳқиқ, гардиши рўятро дар осмон мебинем, пас туро ба сӯи қиблае бармегардонем, ки (онро) дўст медорӣ. Пас рӯи худро ба ҷониби Масҷиду-л-ҳаром бигардон ва дар ҳар кучое бошед, рўятонро ба ҷониби он баргардонед. Ва албатта, касоне, ки китоб дода шудаанд (аҳли Китоб), хуб медонанд, ки он (тағйири қибла) ҳақ ва аз ҷониби Парвардигорашон аст ва Худованд аз он чи анҷом медиҳанд, ғофил намебошад.

145. Ва агар барои аҳли Китоб тамоми оятҳо (далелҳо ва мўъҷизот)-ро (ҳам) биоварӣ, аз қиблаи ту пайравӣ нахоҳанд кард ва ту низ аз қиблаи онҳо дигар пайравӣ нахоҳӣ кард. Ва онҳо (ҳатто дар миёни худ) тобеъи қиблаи яқдигар намебошанд. Ва агар пас аз он илме, ки барои ту омадааст, (боз) аз ҳавову ҳавасҳои онҳо пайравӣ намоӣ, дар он сурат ту низ аз ҷумлаи золимон мебошӣ.

﴿سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّيْتُمْ مَا وَلَّيْتُمْ عَنْ قِبَلَتِهِمْ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ وَلَيْنَ آتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٥﴾﴾

146. Касоне, ки ба онҳо китоб додаем, ӯ (Муҳаммад)-ро ба монанди фарзандони худ мешиносанд ва воқеан ҳам, гурӯҳе аз онҳо ҳақиқатро мефӯшонанд, дар ҳоле ки худ медонанд.

147. Ҳақ аз ҷониби Парвардигорат аст, пас аз ҷумлаи шаккунандагон набош!

148. Барои ҳар уммате таваҷҷӯҳгоҳ ва қиблае вучуд дорад, ки ба он рӯй меоваранд. Пас ба сӯи қорҳои нек биширобед! Дар ҳар қучо, ки бошед, Худованд шуморо гирд меоварад ва бешак, Худованд бар ҳар чизе тавоност.

149. Ва аз ҳар ҷое берун омадӣ, рӯятро ба ҷониби Масҷиду-л-ҳаром бигардон! Ва он яқинан ҳақ ва аз ҷониби Парвардигорат мебошад ва Худованд аз он чи анҷом медиҳед, ғофил намебошад.

150. Ва аз ҳар қучо, ки (дар сафарҳо) берун омадӣ, рӯи худро ба ҷониби Масҷиду-л-ҳаром гардон ва дар ҳар қучо, ки бошед, рӯйҳоятонро ба ҷониби он бигардонед. То барои мардум бар шумо хуччате боқӣ намонад, ба ҷуз касоне аз онҳо, ки зулм намудаанд. Пас аз онҳо хавфе надошта бошед ва аз Ман битарсед ва то неъматамро бар шумо тамом гардонам ва шояд ҳидоят ёбед.

151. Ҳамҷуноне дар миёни шумо расуле аз худатон фиристодем, ки оятҳои Моро бар шумо меҳонад ва шуморо тазкия менамояд ва ба шумо китобу ҳикматро меомӯзад ва ба шумо он чиро меомӯзад, ки (қаблан онро) намедонистед.

152. Пас Маро ёд намоед, то шуморо ёд намоям ва шукри Маро ба ҷой оваред ва ба Ман куфр наварzed!

153. Эй касоне, ки имон овардаед, аз сабр ва намоз қўмак бигиред (ва бидонед, ки) Худо бо собирон аст!

﴿الَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا الْحَيْرَةَ أَيُّنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِلَّا يَكُونِ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾﴾ فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾﴾

154. Ва кушташудагони дар роҳи Худоро мурда нагӯед! Балки онҳо зиндагонанд, валокин он (навъи зиндагонӣ)-ро (шумо) дарк наменамоед.

155. Ва албатта, шуморо бо каме биму тарс, гуруснагӣ, нуксоне дар молу нафс ва самарот озмоиш менамоем ва мужда бидеҳ сабркунандагонро!

156. Он касонеро, ки чун ба онҳо мусибате расад, гӯянд: Мо, ба ҳақ, аз они Худо ва мо бе ҳеҷ шакке ба сӯи Ӯ бозгардандаем.

157. Бар онҳо салавот ва раҳмате аз ҷониби Парвардигорашон фуруд ояд ва онҳо роҳёфтагони воқеъ бошанд.

158. Сафо ва Марва, воқеан ҳам, аз ҷумлаи шаоир (ва нишонаҳои дин)-и Худо мебошанд. Пас ҳар касе ҳаҷчи хонаи Худо ва ё зиёрати умра намояд, тавоф (саъй) намудан дар миёни он ду бар ӯ гуноҳ набошад ва ҳар касе бо хоҳиши худ хайре анҷом диҳад, пас Худованд низ посдору доно аст.

159. Албатта, касоне, ки далелҳои равшан ва роҳи рости фиристодаи Моро пас аз он ки барои мардум онро дар китоб (-и Таврот) баён намудаем, пинҳон менамоянд, онҳоро Худо ва тамоми нафринкунандагон лаънат менамоянд.

160. Ба ҷуз касоне, ки тавба, ислоҳ ва баён намоянд, пас аз онҳо тавбаашонро мепазирам ва Ман бисёр тавбапазиру меҳрубонам.

161. Албатта, касоне, ки кофир шуданд ва бар куфр бимурданд, бар онҳо лаънати Худо, фариштагон ва тамоми мардум бод!

162. Дар он (оташи дӯзах) ҷовидона бошанд, дигар на азоб аз онҳо сабук сохта мешавад ва на ба онҳо фурсат (мӯҳлат)-е дода мешавад.

163. Ва Худои шумо (ки шоистаи парастии бошад) Худои якто ва ягона аст, ҳеҷ маъбуди воқеъ (ва шоистае) ба ҷуз Ӯ вучуд надорад (ва Ӯ) бахшандаи меҳрубон аст.

﴿وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ ۗ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّهٖ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَإِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾﴾

164. Албатта, дар офариниши осмонҳо ва замин, дигаргуншавии шабу рӯз, дар киштиҳое, ки ба манфиати мардум дар бахрҳо дар ҳаракатанд, дар обе, ки Худо аз осмон фурӯ фиристод ва заминро бо он пас аз мурданаш (бори дигар) зинда сохт ва (навъҳои гуногуни) чунбандагонро дар он паҳн намуд ва дар ба вазиш даровардани бодҳо ва абри мусаххар (фармонбар) дар миёни осмону замин оятҳо (ва нишонаҳои қудрати Худованд) вучуд доранд, барои он мардуме, ки андеша намоянд.

165. Баъзе аз мардум дар баробари Худо ҳамтоёни дигареро қарор додаанд, ки ба онҳо ба монанди муҳаббати Худо дӯсти меварзанд, ва(ле) касоне, ки имон овардаанд, Худоро бештар дӯст медоранд. Агар касоне зулм намудаанд, (ҳамин ҳоло) медиданд, ки дар он замоне азбро мушоҳида менамоянд, (дигар) тамоми қудрату тавоноӣ аз они Худо аст ва Худованд сахтазоб аст, (ҳаргиз куфру гумроҳиро ихтиёр намекарданд).

166. (Дигар он) вақтест, ки пешвоён (-и куфр) аз пайравонашон безорӣ меҷӯянд ва азбро мебинанд ва тамоми робитаҳо дар миёнашон қатъ мегардад.

167. (Дар он лаҳза) пайравон (бо орзу) меҷӯянд: Эй кош як бори дигар (ба зиндагонии дунё) бармегаштем ва аз онҳо ҳамон гуна ки (дар ин ҷо) аз мо безорӣ чустанд, безорӣ мекардем. Ҳамин тавр, Худованд аъмоли онҳоро ба сурати ҳасратҳои барояшон нишон медиҳад ва онҳо ҳаргиз аз оташ хориҷшаванда нестанд.

168. Эй мардум, аз он чи дар рӯи замин ҳалолу покиза аст, бихӯред ва аз қадамҳо (осор ва аъмол)-и шайтон пайравӣ накунед, зеро вай душмани ошқоре барои шумо мебошад!

169. Шуморо ҳатман, ба бадӣ ва фаҳшо амр менамояд ва ин ки бар Худо чизеро бигӯед (бибофед), ки намедонед.

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ
الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا
يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ
فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَتَّ فِيهَا مِنْ
كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ
بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾
وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا
يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا
لِّلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ
أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ
﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا
الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ
الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا
تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ
حَسْرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ
﴿١٦٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا
طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ
عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ
وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

170. Вақте ба онҳо (мушрикони) гуфта шавад, ки аз (китоб ва дини) фуруғи фиристодаи Худо пайравӣ намоед, гӯянд: Балки он (расму ойин)-еро пайравӣ менамоем, ки падаронамонро бар он ёфтаем. Оё гарчи падаронашон чизеро намефаҳмиданд ва роҳ (ҳидоят) намеёфтанд (боз ҳам онҳоро пайравӣ мекарданд)?

171. Мисол ва намунаи касоне, ки кофир шудаанд, ба монанди ҳайвонест, ки аз (садои чӯпон) ба чуз овоз ва нидо чизеро намешунавад. (Онҳо) карон, гунгон ва кӯроне ҳастанд, пас онҳо (ҳақиқатро) намефаҳманд.

172. Эй касоне, ки имон овардаед, аз покиҳое, ки ба шумо рӯзӣ додаем, бихӯред ва шуқри Худоро ба ҷой оваред, агар Ёро мепарастид ба бошед!

173. Албатта, (Худо) бар шумо танҳо худмурда, хун, гӯшти ҳук ва ҳайвонеро, ки барои ғайри Худо забҳ гашта бошад, ҳаром гардонидаст. (Он гоҳ) касе маҷбур (ва ночор ба хӯрдан аз онҳо) шавад, ба шарте (аз ҳадди зарурат) таҷовуз ва гузар нанамояд, (тановули он чизҳо) бар ӯ гуноҳе набошад. Худованд, бешак, омурзандаи меҳрубон аст.

174. Албатта, касоне, ки (ҳақоқиқи) китоби фуруғи фиристодаи Худоро китмон менамоянд ва дар ивази он пули андакero ба даст меоваранд, онҳо дар шикамҳояшон ба чуз оташ (чизеро) намехӯранд ва Худованд дар рӯзи қиёмат на ба онҳо сухан мегӯяд ва на онҳоро пок месозад ва барояшон азоби дардноке бошад.

175. Онҳо одамоне мебошанд, ки гумроҳиро ба ивази роҳи рост ва азобро ба ҷои мағфират ба даст овардаанд. Пас чӣ босабранд бар оташ!

176. Ин ба сабаби он аст, ки Худованд китобро ба ҳақ фуруғи фиристодааст ва дар ҳақиқат, касоне, ки дар китоб (-и Худо) ихтилоф намудаанд, дар кашмакаш ва муҳолифати дуре қарор доранд».

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بِكُمْ عُمِّي فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَحَلْمَ الْخَنزِيرِ وَمَا أُهْلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَن اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَىٰ النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ

بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

177. Некӯй он нест, ки рӯи худро ба ҷониби мащриқ ва мағриб бигардонед, валокин некӯй кори касест, ки ба Худо, рӯзи охират, фариштагон, китобҳо ва паёмбарон имон оварад ва молро, бо вучуди дӯст доштани он, ба хешовандон, ятимон, бенавоён, дар роҳмондагон, талбандагон ва дар роҳи озодии бардагон (ғуломон) диҳад ва намозро барпо дорад ва закотро бидиҳад ва вафокунандагони ба аҳди хеш, чун аҳде банданд ва сабркунандагони дар саҳттиву мусибат ва ҳангоми ҷанг. Ин (маҷмӯа) касоне ҳастанд, ки ростӣ намудаанд ва онҳо, ба ҳақ, парҳезкоронанд.

178. Эй касоне, ки имон овардаед, бар шумо дар бораи куштагонатон (ҳукми) қисос фарз гардонида шуд. Озод дар ивази озод, барда дар ивази барда ва зан дар ивази зан. Пас ҳар касе барои ӯ аз ҷониби бародараш афву (гузаште) шуд, дигар (гузашткунанда ва соҳиби ҳақ) бо некӣ (онро) пайғирӣ намояд ва ба сӯи ӯ (аз ҷониби гузаштшуда низ) ба хубӣ пардохт шавад. Ин (қабули гузашткорӣ) таҳфиф ва раҳмате аз ҷониби Парвардигоратон буд. Пас аз ин ҳар касе таҷовуз намояд, барояш азоби дардноке бошад.

179. Ва барои шумо дар (ҳукми) қисос зиндагонист, эй соҳибхирадон, то тақво намоед.

180. Бар шумо, вақте марг ба сари касе аз шумо ояд, агар дороие аз худ гузошта бошад, (ҳукми) васият барои волидайн ва наздикон фарз гардонида шуд. Ин бояд бо некӣ анҷом ёбад, (зеро он) ҳаққест бар парҳезгорон.

181. Ҳар касе онро пас аз шуниданаш табдил диҳад, гуноҳи он ҳатман, бар касоне мебошад, ки онро табдил медиҳанд. Худованд, дар ҳақиқат, шунавову огоҳ аст.

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بَعَثَهُمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّادِقِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالصَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحَرْبِ بِالْحَرْبِ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنثَىٰ بِالْأُنثَىٰ فَمَنْ عَفَىٰ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾﴾

182. Ҳар касе аз ҷониби васияткунанда зулм ё гуноҳро хавф барад ва дар миёни онҳо ислоҳ оварад, ҳеч гуноҳе бар ӯ набошад. Худованд, дар ҳақиқат, омурзандаи меҳрубон аст.

183. Эй касоне, ки имон овардаед, рӯза (-и моҳи Рамазон) бар шумо фарз гардонида шуд, ҳамон гуна, ки бар умматони пеш аз шумо (низ) фарз шуда буд, то (ба василаи он) тақво намоед.

184. Он чанд рӯзи башуморе мебошад. Пас ҳар касе аз шумо (дар моҳи Рамазон) бемор ва ё дар сафар бошад, (рӯзаашро бихӯрад ва пас аз солим ва муқим гаштанаш) ба ҳамон андоза аз рӯзҳои дигар (рӯза бидорад). Ва бар касоне, ки онро бо заҳмат ва саҳти медоранд, фида аст (ба андозаи) таоми як мискин ва ҳар касе бо рағбати худ бештар аз он хайре намояд, он барояш беҳтар аст ва рӯза доштан, агар бидонед, бароятон беҳтар аст.

185. Моҳи Рамазон он (моҳ)-ест, ки дар он Қуръон (ба унвони барномаи) ҳидояти мардум ва нишонаҳои равшани роҳи рост ва фурқон фиристода шудааст. Пас ҳар касе аз шумо, ки шохиди он моҳ гардад, рӯзани онро бидорад ва ҳар касе аз шумо (дар он вақт) бемор ва ё дар сафар бошад, пас чанд рӯзи дигареро (ба ҷои он) рӯза бигирад. Худо осониро ба шумо меҳаҳад ва душвориро бароятон намехоҳад ва то ҳисоби рӯзхоро такмил намоед ва Худоро барои ҳидояташ ба бузургӣ ёд намоед ва шояд (ба ҳамин тариқ) шукргузор гардед.

186. Ва агар бандагонам туро аз Ман бипурсанд, (бидонанд, ки) Ман наздикам, дуъо (ва хостаи) дуъокунандаро, вақте Маро бихонад, иҷобат менамоям. Пас (онҳо низ даъвати) Маро истиҷобат намоянд ва ба Ман имон оваранд, то роҳи рост ёбанд.

﴿فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْءَانُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾﴾

187. Шабҳои рӯза омезиш ва ҳамбистарӣ бо занонатон барои шумо ҳалол гардонида шуд. Онҳо барои шумо либосанд ва шумо барои онҳо либосед. Худо донист, ки шумо, дар воқеъ, (дар шабҳои рӯза) ба худ хиёнат мекардед, пас тавбаатонро бар шумо пазируфт ва шуморо афв намуд. Пас ҳоло бо онҳо мубошират (омезиш) намоед ва аз он ҳамон чизеро бичӯед, ки Худо бароятон навиштааст. Ва то равшан шудани риштаи сафеди субҳ бароятон аз риштаи сиёҳ (-и шаб) бихӯред ва бинӯшед ва сипас рӯзаро то шаб (то нишасти офтоб) тамом (ва пурра) намоед! Ва бо занони худ, дар ҳоле ки шумо дар масҷид ба эътиқоф нишастаед, мубошират (ва наздикӣ) нанамоед! Инҳо худуд (ва мамнӯоти) Худованд мебошанд, ба онҳо наздик нагардед. Ҳамин тавр, Худованд оятҳои барои мардум равшан месозад, то онҳо тақво намоянд.

188. Ва амволатонро дар миёни худ ба ботил (ва ноҳақ) нахӯред ва онро (ба унвони ришва) ба сӯи ҳокимон дароз нанамоед, то қисмате аз амволи мардумро ба гуноҳ бихӯред, дар ҳоле ки худатон (низ ноҳақ ва нораво будани онро) медонед.

189. Туро аз ҳилолҳо (моҳҳои нав) меурсанд, бигӯ: Онҳо вақтнамое барои мардум ва (муайян сохтани мавсими) ҳаҷ мебошанд. Ва некӯӣ он нест, ки аз пушт ба хонаҳо биёед, валокин некӯӣ (кори) касест, ки тақво намояд. Ва ба хонаҳо аз дарҳояшон биёед! Ва аз Худо битарсед, то растагор (ва некбахт) шавед!

190. Ва дар роҳи Худо бо касоне, ки бо шумо меҷанганд, бичангед ва таҷовуз нанамоед! Зеро Худованд, дар ҳақиқат, таҷовузкоронро дӯст намедорад.

﴿أَجَلٌ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفْتُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ بَدُّوا هُنَّ وَأَبْتَعُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمْ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتَمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُمْ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ ۝ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾﴾

191. Ва дар ҳар кучо, ки ба онҳо даст ёфед, онҳоро бикушед ва аз он чое, ки шуморо берун рондаанд, берунашон намоед! Ва фитна намудан аз қатл сахттар аст ва дар назди Масҷиду-л-ҳаром бо онҳо начангед, то он ки онҳо бо шумо дар он чо вориди чанг шаванд. Пас агар онҳо оғозгари чанг шуданд, онҳоро бикушед! Чунин аст ҷазои кофирон.

192. Пас агар (аз чанг) даст бардоштанд, Худо низ омузргори меҳрубон аст.

193. Ва бо онҳо чандон мубориза баред, ки (дигар) фитнае (дар рӯи замин) боқӣ намонад ва дин (асосҳо ва ҳуқуқи ҳокимият) танҳо барои Худо бошад. Пас агар онҳо (аз чанг) даст бардоштанд, дигар чанге набошад, магар бар зидди ситамгарон.

194. Моҳи ҳаром дар баробари моҳи ҳаром ва ҳурматҳо (дар баробари худашон) қисос доранд. Пас ҳар касе бар шумо таҷовуз намояд, шумо низ ба ҳамон андоза ўро посух бигӯед ва тақвои Худоро дошта бошед ва бидонед, ки Худо ҳамроҳи парҳезкорон аст.

195. Ва дар роҳи Худо инфоқ (харч) намоед ва худро (ба сабаби беинфоқӣ) ба ҳалокат наандозед ва некӣ намоед, зеро Худованд, ҳатман, некӯкоронро дӯст медорад!

196. Ҳаҷ ва умраро барои Худо ба итмом расонед! Пас (аз бастанӣ эҳром) агар муҳсар (боздошта) шудед, (барои хорич гаштан аз эҳром) он чорпоеро, ки бароятон муяссар аст, қурбонӣ намоед ва то (чорпои) қурбонӣ ба забҳгоҳаш нарасад, сари худро (барои ҳалол гаштан) натарошед! Аммо агар касе аз шумо бемор бошад ва ё аз сараш ба ў озоре расида бошад (ва ночор ба тарошидани мӯи сараш гардад), (сарашро битарошад ва дар ивази он ба унвони) фидя рӯзае бигирад ё садақае намояд ва ё гӯсфанде забҳ намояд. Вале агар эмин бошед (яъне умуман, муҳсар нагашта бошед ва ё пас аз ихсор эмин гашта бошед), пас ҳар касе умраро (бо баҳрагири, яъне таматтӯъ) ба ҳаҷ бипайвандад, ҳар қурбоние, ки барояш муяссар бошад (анҷом диҳад). Касе (шароити) қурбониро надошта бошад, се рӯз дар айёми ҳаҷ ва ҳафт рӯз вақте баргаштед, рӯза бидорад, ки дар мачмӯъ даҳ рӯзи комил мешаванд. Ин (намуди ҳаҷ) барои касест, ки аҳлаш сокини Масҷиду-л-ҳаром набошад. Ва тақвои Худоро намоед ва бидонед, ки Худованд саҳтиқоб аст.

﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقْتُلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّىٰ يَقْتُلُوكُمْ فِيهِ ۗ فَإِن قَتَلُوكُمْ فَأَقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكٰفِرِينَ ۗ﴾^{١٩١}
 ﴿فَإِنِ أَنتَهُوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۗ﴾^{١٩٢} وَتَقْتُلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ أَنتَهُوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ۗ﴾^{١٩٣} الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَىٰ عَلَیْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَیْكُمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ۗ﴾^{١٩٤}
 ﴿وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ۗ﴾^{١٩٥}
 وَاتِّمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنِ أَحْصَرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ ۗ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَّأْسِهِ ۖ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَن تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۖ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۖ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ ۗ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ﴾^{١٩٦}
 ذَلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۗ﴾^{١٩٦}

197. (Замони анҷом додани) ҳаҷ моҳҳои муайяне мебошад. Ҳар касе дар ин моҳҳо ҳаҷро бар худ лозим гардонад, пас на муқорабат ва омезиш бо занон, на бадкорагӣ ва на ҷангу ситезае дар ҳаҷ вучуд надорад ва ҳар (кори) хайре анҷом диҳед, Худо онро медонад. Ва тӯша баргиред ва (бидонед, ки) беҳтарин тӯша тақво мебошад! Пас тақвои Маро намоед, эй соҳибхирадон!

198. Талаб кардани фазли Парвардигоратон (дар аснои фаризаи ҳаҷ) бар шумо гуноҳе набошад. Пас ҳангоме аз Арафот (ба сӯи Муздалифа) сарозер шудед, Худоро дар назди Машғару-л-ҳаром ёд намоед ва ҷи тавре шуморо хидоят намудааст, Ёро ёд намоед ва бешак, шумо пеш аз ин аз ҷумлаи гумроҳон будед.

199. Илова бар ин, аз ҳамон ҷое бозгашт намоед, ки мардум аз он бозмегарданд ва аз Худованд омурзиш бихоҳед, ки Ё ба ҳақ, омурзандаи меҳрубон аст.

200. Вақте маносик (-и ҳаҷ)-атонро анҷом додед, пас ҳамон гуна, ки падарони худро ёд менамоед ва ё аз он ҳам саҳттар (ва ҷиддитар) Худоро ёд намоед! Баъзе одамон мегӯянд, ки Парвардигоро, моро дар (ҳамин) дунё бидеҳ ва дар охират барояш баҳрае набошад!

201. Ва баъзе аз онҳо мегӯянд: Парвардигоро, ҳам дар (ин) дунё ва ҳам дар охират бароямон (баҳраҳои нек) ва хубӣ ато фармо ва моро аз азоби оташ ниғаҳ дор!

202. Онҳоро аз он чи анҷом додаанд, барояшон баҳраест ва Худованд тезҳисоб аст.

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ
الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي
الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمَهُ اللَّهُ
وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ
يَأْتُوا لِيَأْتِيَ الْبَابَ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ
أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ
مِّنْ عَرَفَاتٍ فَأذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ
الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ
مِّن قَبْلِهِ لَمِن الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ
حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَسِكَكُمْ
فَأذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ ءَابَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ
ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا ءَاتِنَا فِي
الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾
وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ رَبَّنَا ءَاتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً
وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾
أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ
الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾﴾

203. Ва Худоро дар рӯзҳои башуморе (дар Мино) ёд намоед. Касе (барои тарк намудани он ҷо) дар ду рӯз шитоб намояд, ҳеч гуноҳе бар вай набошад ва касе (то рӯзи сеюм) таъхир намояд, бар вай низ гуноҳе набошад. (Албатта ин) барои касест, ки тақво намояд. Пас тақвои Худоро дошта бошед ва бидонед, ки ба сӯи Ӯ маҳшур хоҳед шуд.

204. Ва сухани баъзе одамон дар бораи зиндагонии дунё туро ба шигифт меоварад ва Худоро (низ) бар он чи дар дилаш ҳаст, гувоҳ мегирад, дар ҳоле ки вай саҳттарини душманҳо мебошад.

205. Ва чун (аз назди шумо) баргардад, дар рӯи замин ба фасод пардозад ва кишту наслро ҳалок созад. Ва Худованд фасодро дӯст намедорад.

206. Ва вақте ба вай гуфта шавад, ки аз Худо битарс, таассуб (номус ва кибру ғурур) ӯро ба гуноҳ (-и бештар) водорад. Пас чаҳаннам вайро басанда бошад ва он ҷи оромгоҳи баде аст!

207. Ва баъзе одамон дар талаби хушнудии Худо ҷонашро мефурушад (фидо месозад) ва Худованд ба (чунин) бандагонаш (бо лутфу) меҳрубон аст.

208. Эй касоне, ки имон овардаед, ба таври комил дар Ислом дароед ва аз қадамҳои шайтон пайравӣ нанамоед, зеро вай, бешак, душмани ошкори шумо мебошад!

209. Агар пас аз он ки далелҳо (-и равшан) барои шумо омад, боз лағжиш намудед, бидонед, ки Худованд тавонону ҳақим аст.

210. Оё ҷуз инро мунтазир ҳастанд, ки Худованд дар соябонҳои аз абр ва фариштагон ба сӯяшон оянд ва кор (-и халоиқ дар он вақт) яксара гардад ва (тамоми) корҳо ба сӯи Худо баргардонида мешаванд?!

﴿وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ ۖ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٢٠٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ ۗ وَجَهَنَّمُ ۖ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٠٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ أُتْبَغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ رَعُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۗ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾ فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾﴾

211. Аз банӣ Исроил бипурс, ки чӣ қадар нишонаҳои равшан (ва далелҳои қотегъ) ба онҳо додаем ва касе неъматҳои Худоро пас аз он ки барояш расид, табдил диҳад, (бидонад), ки Худованд саҳтӣқоб аст.

212. Зиндагонии дунё барои онҳое, ки кофир шудаанд, зинат дода шудааст ва (дар зери ҷозибҳои пуркашиши он) мӯъминонро тамасхур менамоянд ва(ле) касоне, ки тақво намудаанд, дар рӯзи қиёмат аз онҳо бартар бошанд ва Худованд ба ҳар касе бихоҳад, беҳисоб (ва беандоза) ризқ медиҳад.

213. Мардум ҳама уммати ягона (ва бар як дин) буданд. Пас аз он (вақте ниёз пеш омад) Худованд паёмбаронро муждадиҳанда ва бимдиҳанда (барои ҳидояти мардум) барангехт ва ҳамроҳи эшон китобро бо ҳақ фурӯ фиристод, то дар миёни мардум дар он чи ихтилоф кардаанд, (ба дурустӣ) ҳукм намояд. Ва дар он (китоби фиристодашуда) ба ҳуз онҳое, ки он (китоб) барояшон дода шудааст, ихтилоф накарданд (ва он ихтилофашон дуруст) пас аз он ба вучуд омад, ки далелҳои равшан барои онҳо расид (ва он) дар натиҷаи зиддияти (мавҷуд) дар байнашон (ба вукӯъ пайваст). Пас Худованд бо лутфу иродаи Худ мӯъминонро ба сӯи он ҳақиқате, ки дар он (дигарон) ба ихтилоф афтода буданд, ҳидоят намуд ва Худо ҳар касеро бихоҳад, ба роҳи рост ҳидоят менамояд.

214. Оё гумон бурдед, ки ҳанӯз намунаи (озмоишҳои) касоне, ки пеш аз шумо гузаштаанд, бар саратон наомада, дохили биҳишт мешавад? Саҳтиҳо ва зиёнҳо бар эшон расид ва то ҷое такон дода шуданд, ки ҳатто паёмбар (-и он замон) ва касоне, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, гуфтанд: Пас нусрати Худованд кай фаро мерасад? Бидонед, ки нусрати Худованд наздик аст!

215. Аз ту мепурсанд, ки чӣ чизеро инфоқ (харҷ) намоянд? Бигӯ: Ҳар молеро, ки инфоқ менамояд, онро барои волидайн, наздикон, ятимон, бенавоён ва дар роҳмонда ба харҷ расонед ва ҳар некие, ки анҷом медиҳад, Худо ҳатман, аз он огоҳ аст.

﴿سَلْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمَا آتَيْنَهُمْ مِنْ آيَاتِنَا بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١١﴾ زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١١٢﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اُخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اُخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اُخْتَلَفُوا فِيهِ مِنْ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرُ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿١١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِللَّذِينَ وَاللَّذِينَ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾﴾

216. Чанг (ва мубориза) бар шумо фарз гардонида шуд, дар ҳоле ки он бароятон (саҳт ва) нохушоянд аст. Ва шояд чизеро нохуш доред, ва(ле дар асл) он беҳтарин (чиз ва роҳ) барои шумо бошад ва (ҳамин тавр) шояд чизеро дӯст доред, ва (ле аслан) бароятон бад (ва зараровар) бошад. Ва Худо (салоҳи корҳоро беҳтар) медонад ва шумо (ба он сурат) намедонед.

217. Туру дар бораи чанг дар моҳи ҳаром мепурсанд. Бигӯ: Чангу (хунрезӣ) дар он гуноҳи бузург аст, аммо (гуноҳи) боздоштан(и мардум) аз роҳи (дини) Худо, куфр варзидан ба Худо, боздоштан аз Масҷиду-л-ҳаром ва берун намудани аҳли он дар назди Худованд бузургтар мебоша(н)д ва фитна аз қатл бузургтар аст. Ва ҳамвора бо шумо мечанганд, то шуморо аз динатон, агар битавонанд, баргардонанд. Ва ҳар касе аз шумо аз динаш баргардад ва дар холи куфр бимирад, аъмоли (чунин одамоне) дар дунё ва охират ботил (ва беасар) мегарданд ва онҳо ёрон (аҳл)-и оташанд ва дар он ҷовидона хоҳанд монд.

218. Касоне, ки имон овардаанд ва ҳамчунин ҳиҷрат намуда ва дар роҳи Худо ба ҷиход (мубориза) бархостаанд, онҳо (ҳама) ба раҳмати Худо умед бастаанд ва Худо омурзандаи меҳрубон аст.

219. Туру дар бораи ҳамру майсир (шаробу қимор) мепурсанд. Бигӯ: Дар онҳо гуноҳи бузург ва (ҳамчунин) мановфее барои мардум аст, ва(ле) гуноҳи онҳо аз нафъашон бузургтар аст. Ва аз ту мепурсанд, ки чиро инфоқ намоянд? Бигӯ: Афв (яъне зоида аз ниёзҳои зиндагии худро)-ро. Ҳамин тавр Худованд оятҳоро барои шумо баён менамояд, то шумо дар бораи дунё ва охирати худ андеша намоед.

﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقْتَلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَن دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَّفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ

تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

220. Ва туро аз ятимон мепурсанд. Бигӯ: Ислоҳи (корҳои онҳо) беҳтар аст ва агар бо онҳо ҳамзистӣ намоед, пас бародарони шумо ҳастанд. Ва Худованд фасодкорро аз ислоҳкор медонад ва агар Худо меҳост шуморо (дар боби муошират бо онҳо) ба сахтӣ гирифтад месохт. Худованд, дар ҳақиқат, тавонманду ҳақим аст.

221. Ва мушрикзанонро никоҳ нанамоед, то он ки имон оваранд ва ҳатман, канизи мўъминине аз озодазани мушрика беҳтар аст, ҳарчанд вай (дар хусну зебоӣ) шуморо ба шигифт оварад. Ва занони мусалмонро ба никоҳи мушрикон дарнаоваред, то он ки имон оваранд ва (бидонед, ки) ғуломи мўъминине аз озодамарди мушрик беҳтар аст, ҳарчанд вай шуморо ба шигифт оварад. Он (тоифа)-ҳо ба сӯи оташ фаро меҳонанд ва Худованд бошад, (мардумро) бо хости худ ба сӯи биҳишт ва мағфират фаро меҳонад ва оятхояшро барои мардум баён менамояд, то (онҳо) панд гиранд.

222. Ва туро аз ҳайз мепурсанд. Бигӯ: Он азо (палидӣ, нохушӣ ва ранҷ)-е аст, пас аз (омезиши чинсӣ) бо занон дар муддати ҳайз канора гиред ва ба онҳо наздикӣ нанамоед, то он ки пок гарданд! Вақте пок гаштанд, пас аз ҳамон ҷое, ки Худо шуморо амр намудааст, ба онҳо наздикӣ намоед. Худованд, ҳатман, тавбакорон ва покхоҳонро дӯст медорад.

223. Занонатон киштзори шумоянд, пас ба киштзори худ чӣ гунае меҳоҳед, биоед! Ва барои худ (аъмоли хайреро) аз пеш фиристед ва тақвои Худоро намоед ва бидонед, ки шумо ҳатман (рӯзе) Ёро мулоқот хоҳед кард ва мўъминонро мужда бидед!

224. Худовандро ҳадаф ва дастовези савгандҳои худ қарор надихед, то (ба сабаби он) аз некӯкорӣ, парҳезкорӣ ва ислоҳоварӣ дар миёни мардум канора гиред ва Худо шунавову доност!

﴿ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي مَلَئَتْ قُلُوبَهُمْ إِصْلَاحُ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَا مَؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا أَعْجَبْتَكُمْ وَلَا تُنكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَا أَعْجَبَكُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَىٰ الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَبَيِّنَآءَآيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾ نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُّلَقَوهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾ ﴾

225. Худованд шуморо бо савгандҳои лағватон муоҳиза ва бозхост наменаояд, валокин шуморо ба он (савгандҳое) бозхост менаояд, ки дилҳоятон (қасдан) онро қасб намуда бошад ва Худованд омурзандаи бурдбор аст.

226. Барои қасоне, ки аз (наздики бо) занони худ савганд ёд менаоянд, чаҳор моҳ интизор кашидан аст. Пас агар (дар муддати муқарраргашта ва ё пеш аз он ба сӯи зиндагонӣ бо занонашон) бозгаштанд, Худованд низ омурзан-даи меҳрубон аст.

227. Ва (аммо) агар (бо он савганди худ) азми талоқ намуданд, Худованд, бешак, шунавову доно аст.

228. Ва занони талоқгашта дар ҳаққи худ муддати се қуръ (хайз ва ё тухр) идда мепоянд. Ва барои онҳо пинҳон намудани он чи Худованд дар раҳмхояшон офаридааст, ҳалол намебошад, агар ба Худо ва рӯзи охират имон дошта бошанд. Ва шавҳаронашон дар ин муддат, агар ислоҳеро бихоҳанд, ба боз-гардонидани онҳо ҳақдортаранд. Ва барои онҳо (низ) мисли он ҳуқуқҳоест, ки бар ӯҳдаи онҳост ба таври писандида. Ва мардонро бар эшон дараҷае (бартарӣ) аст ва Худованд тавонову ҳақим аст.

229. Талоқ ду бор аст. Пас аз он ё ба некӣ нигоҳ доштан аст ва ё ба ҳубӣ раҳо кардан. Ва барои шумо раво нест, ки аз он (маҳр)-е, ки ба онҳо додаед, чизеро бозпас гиред, магар дар сурате, ки онҳо аз барпо надоштани ҳудуди Худованд бимнок бошанд. Дар сурате, ки аз барпо надоштани ҳудуди Худованд аз ҷониби онҳо хавф бурдед, пас дар ин ҳолат дар фидя (ивази молӣ) додани зан барои шавҳараш бар онҳо гуноҳе нест. Инҳо ҳудуд (ва муқаррарот)-и Худованд мебошанд, аз онҳо таҷовуз нанамоед ва қасе аз ҳудуди (муайяннамудаи) Худованд таҷовуз намоёд, пас чунин одамоне, бешак, ситамгонанд.

230. Агар мард (бори сеюм) занашро талоқ намоёд, пас аз он то ба шахси дигаре ғайр аз ӯ ба шавҳар набарояд, дигар барояш ҳалол намегардад. Он гоҳ, агар вай (шавҳари дуум) он занро талоқ кард, дар он ҳолат бозгашти онҳо ба сӯи якдигар барояшон гуноҳе надорад, ба шарте (яқинан ва ё бо ғолиби гумонашон) ба барпо доштани ҳудуди Худованд бовар дошта бошанд. Инҳо ҳудуди (муқаррарнамудаи) Худованд мебошанд (ва) онҳоро барои мардуме, ки медонанд, баён менамоёд.

﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبِعُولَتِهِنَّ أَوْ بَرَدِهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكُ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ ؕ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾﴾

231. Ва чун занонро талоқ кардед ва онҳо ба поёни мӯҳлати иддаашон расиданд, ё онҳоро бо некӣ нигоҳ доред ва ё бо хубӣ раҳо созед, ва (ле) онҳоро (ҳаргиз) бо мақсади зараррасонӣ нигоҳ надоред, то мавриди зулму ситами шумо қарор гиранд! Ва ҳар касе чунин кунад, ҳатман, бар худ ситам намудааст. Ва оятҳо (аҳком ва ҳудуд)-и Худоро бозича ва моёи тамасхури худ қарор надихед ва (баръакс) неъматҳои Худоро бар худ ва он китобу ҳикматеро, ки ба сўятон фуруғи фиристодааст ва ба он пандатон медиҳад, ба ёд оваред! (Ҳамчунин) тақвои Худоро дошта бошед ва бидонед, ки Худованд ба ҳар чизе доност.

232. Ва вақте занонро талоқ кардед ва ба поёни мӯҳлати иддаашон расиданд, онҳоро аз издивоҷ бо ҳамсаронашон, агар дар миёни худ бо хайру хушӣ ба тавофуқ расиданд, бознадоред. Бо ин (паёмҳои илоҳӣ) касе аз миёни шумо, ки ба Худо ва рӯзи охират имон дошта бошад, панд дода мешавад. Ин амр барои шумо пурбортар ва покизатар мебошад ва Худо (хайру салоҳи шуморо беҳтар) медонад ва шумо (онро ба он сурат) намедонед.

233. Ва модарон ду соли комил фарзандонашонро шир медиҳанд. Ин (муддат) барои касест, ки бихоҳад (даврони) ширхорагиро ба таври комил ба итмом расонад. Ва (таъмини) хӯрок ва пӯшок (нафақа)-и (модароне, ки ба парасторӣ ва шир додани кӯдакон машғуланд) бар ўҳдаи падарон аст ба некӣ. Ҳеҷ кас ба ҷуз андозаи тавоноияш тақлиф (ўҳдадор) карда намешавад. На модар ба сабаби фарзандаш зарар расонида шавад ва на падар ба сабаби фарзандаш зарар расонида шавад ва бар ворис (низ) мисли ҳамин (ҳукм) аст. Вале агар падару модар бо ризоят ва машварати якдигар (пеш аз такмили ду сол) ҷудоии тифлро аз шир бихоҳанд, гуноҳе бар онҳо набошад ва агар хостед фарзандони худро барои шир додан (ба зани дигаре ғайр аз модаронашон) бисупоред, он низ бар шумо гуноҳе набошад, ба шарте он чиро, ки ба ўҳда гирифтаед, бо некӣ пардохт намоед. Ва тақвои Худоро дошта бошед ва бидонед, ки Худованд ба он чи анҷом медиҳед, биност.

﴿وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَبَّغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَبَّغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضُوا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ ذَلِكَمُ ارْزُكِي لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ ۗ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۗ لَا تُكَلِّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا ۗ لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَالِدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَالِدَيْهِ ۗ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ ۗ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٥﴾﴾

234. Ва он мардоне аз миёни шумо, ки мемиранд ва ҳамсароне пас аз худ бар чой мегузоранд, он (зانون) чор моҳу даҳ рӯз бо худ интизорӣ мекашанд. Пас вақте ба поёни мӯҳлати (иддаи) худ расиданд, дигар дар он чи онҳо ба сурати писандида дар бораи худ анҷом медиҳанд, бар шумо гуноҳе набошад ва Худованд ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст.

235. Ва дар хостгории ғайрисареҳи занон (-и дар ҳолати идда) ва ё дар худ ниҳодани (нияти никоҳи онҳо пас аз поёни идда) гуноҳе бар шумо нест. Худованд (низ) медонист, ки шумо он (зانون)-ро ба ёд меоваред, валокин бо онҳо ба таври пинҳонӣ (қарор ва) ваъдаи никоҳро (дар миён) нагузored, ба чуз ин ки сухани писандидае бигӯед. Ва ба ақди никоҳ тасмим нагиред, то замони муайян (-и иддаи онҳо) ба поён бирасад. Ва бидонед, ки Худованд он чиро, ки дар нафсҳоятон аст, медонад, пас аз Ӯ ҳазар намоед ва бидонед, ки Худо омурзандаи бурдбор аст.

236. Бар шумо гуноҳе набошад, агар занонатонро ҳанӯз даст нарасонида ва ё маҳре барояшон муайян нокарда, талоқ намоед. Ва онҳоро (бо тӯҳфае, ки муносиб бо вазъи молиятон бошад) бо некӣ баҳраманд созед, ки он бар тавонгар ба андозаи тавонаш ва бар тангдаст ба андозаи тавонаш мебошад ва ин ҳаққест бар некӯкорон.

237. Ва агар онҳоро пеш аз наздикӣ бо эшон талоқ намоед, дар ҳоле ки барояшон маҳре муайян намуда бошед, пас нисфи он (маҳр)-еро, ки муайян намудаед, (ба онҳо бидиҳед), магар он ки худи онҳо онро бибахшанд ва ё касе, ки гиреҳи никоҳ ба дасти ӯст, онро бибахшад. Ва (ҳамин) афву бахшиши шумо ба тақво наздиктар аст ва (ҳаргиз) фазлу бузургвориро дар миёни худ фаромӯш насозед! Зеро Худо, ҳатман, ба он чи анҷом медиҳед, биност.

﴿وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِيمٌ اللَّهُ أَنْكُمُ سَتْدُكُرُونَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُوعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٣٥﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرُهُ وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدَرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٣٧﴾﴾

238. Бар намозҳо ва ба хусус намози миёна, мувозибат (ва посдорӣ) намоед ва барои Худо фурутанона ба по истед!

239. Агар дар (ҳолати) хавф бошед, пас намозро пиёда ё савора ба чой оваред! Вақте эмин гаштед, Худоро ҳамон гуна ёд намоед, ки ба шумо он чизҳоеро, ки намедонистед, омӯхтааст!

240. Ва касоне, ки аз миёни шумо мемиранд ва заноне аз худ боқӣ мегузоранд, ба баҳрамандии яксолаи онҳо бидуни ихроҷашон васият намоянд. Агар худӣ онҳо (қабл аз тамои шудани сол) хорич шаванд, дар корҳои неке, ки дар бораи худ анҷом медиҳанд, бар шумо гуноҳе нест. Ва Худованд тавонову боҳикмат аст.

241. Ва барои занони талоқшуда баҳрамандсозиест бо некӣ (ва он) ҳаққест бар парҳезгорон.

242. Ҳамин тавр, Худованд оятхояшро барои шумо баён менамояд, то шумо (дар он) андеша ва тааққул намоед.

243. Оё надидӣ онҳоеро, ки аз бими марг ҳазорон ҳазор аз диёри худ хорич шуданд? Ин ҷо буд, ки Худо ба онҳо гуфт: Бимиред ва пас аз муддате онҳоро (боз) зинда гардонд. Оре, Худо нисбат ба мардум соҳиби фазлу (бахшиш) аст, валокин аксари мардум шукргузор нестанд.

244. Ва дар роҳи Худо мубориза (ва пайкор) намоед ва бидонед, ки Худованд, ҳатман, шунавову доноост.

245. Кист, ки Худоро қарзи некӯ диҳад, то онро барояш (Худо) чандин баробар биафзояд. Ва Худованд (худ дар рӯзии бандагонаш) қабзу баст (ва тангию фароҳӣ) эҷод менамояд ва ба сӯи ӯ бозгардонида мешавад.

﴿حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ
 وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ
 رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا
 عَلَّمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَالَّذِينَ
 يَتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً
 لِأَزْوَاجِهِمْ مَّتَعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرِ إِخْرَاجٍ فَإِنْ
 خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي
 أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ
 ﴿٢٤٠﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ مَتَعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى
 الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ
 لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ
 خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ
 فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو
 فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
 يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَعَلِمُوا
 أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ
 اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأُضْعَافًا
 كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
 ﴿٢٤٥﴾﴾

246. Оё малаъ (чамъи сарварон)-и банӣ Исроилро пас аз Мӯсо надидӣ, вақте ба яке аз паёмбарони худ гуфтанд, ки барои мо подшоҳ (ва сардоре) барангез, то (дар таҳти фармондеҳии ӯ) дар роҳи Худо бичангем? Гуфт: Оё эҳтимол дорад, ки чанг бар шумо фарз гардад, вале чангу (пайкор) нанамоед? Гуфтанд: Ва чаро мо дар роҳи Худо намечангем, дар ҳоле ки аз (шаҳру) диёр ва аз (миёни зану) фарзандонамон роҳда шудем? (Аммо) вақте чанг бар онҳо фарз гардонида шуд, ба ҷуз андаке аз онҳо ҳама пушт ниҳоданд ва Худованд ба (ҳоли) ситамгорон доност.

247. Паёмбарашон ба онҳо гуфт, ки Худованд, дар воқеъ, Толутро ба подшоҳӣ (ва фармонравоии) шумо баргузид. Гуфтанд: Чӣ гуна ӯро бар мо мулку (сарварӣ) бошад, дар сурате, ки ба мулк (ва сарварӣ) мо аз ӯ сазовортарем ва (илова бар ин) ба ӯ кушодамолие дода нашудааст? Гуфт: Худованд ӯро бар шумо баргузидааст ва бар вусъат (густара)-и илмӣ ва тавоноии ҷисмӣ ӯ афзудааст ва Худованд мулк (ва сарвариаш)-ро ба касе бихоҳад, медихад ва Худо фарогиру доност.

248. Паёмбарашон ба онҳо гуфт: Нишонаи фармонравой (ва мулк)-и ӯ он аст, ки тобут (сандуқи аҳд) барои шумо меояд, ки дар он оромиш ва сакинае аз ҷониби Парвардигоратон ва бозмондаҳое аз оли Мӯсо ва оли Ҳорун мавҷуд мебошанд. Онро фариштагон бардошта меоваранд. Ростӣ, дар ин (ҳодисаи ғайриодӣ) нишона (-и қудрати бузурги Худованд аст) барои шумо, агар мӯъмин бошед!

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ أَبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَيْنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أُنَىٰ يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةَ مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آءَالُ مُوسَىٰ وَعَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُم إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

249. Вақте Толут бо лашкар ба роҳ афтод, (ба онҳо) гуфт: Худо, ҳатман, шуморо ба наҳре озмоишқунанда аст. Дар он вақт касе аз он бинӯшад, аз (пайравони) ман нест ва касе аз он начашад, воқеан ҳам, аз ман аст, магар касе бо кафи дасташ обе бинӯшад. (Вале) ба ҷуз андаки онҳо ҳама аз он нӯшиданд. Вақте ӯ ва мӯъминони ҳамроҳаш аз наҳр гузаштанд, гуфтанд: Имрӯз моро тобу тавони рӯёруй (ва муқобила) бо Қолут ва лашкари ӯ набошад. (Аммо) касоне, ки ба дидори Худо яқин доштанд, гуфтанд: Чӣ басо дастаи каме ба изну кӯмаки Худованд бар дастаи бисёр пирӯз гаштааст ва Худо ҳамроҳи сабрпешагон аст.

250. Ва ҳангоме барои ҷанг бо Қолут ва лашкараш ба майдон баромаданд, гуфтанд: Парвардигоро! Бар мо сабрро фуру рез ва қадамҳоямонро устувор бидор ва моро бар кофирон пирӯз гардон!

251. Ин ҷо буд, ки онҳоро бо хости Худо шикаст доданд ва Довуд Қолутро ба қатл расонид. Ва Худованд (пас аз он) ба ӯ мулк (ва сарварӣ) ва (илму) ҳикмат ато намуд ва чизе мехост, ба ӯ омӯхт. Ва агар ҳамин дафъасозии Худованд баъзе мардумро ба василаи дигарон набошад, (рӯи) замин ба фасод (ва ҳаёт дар он ба нобудӣ) гирифтад, валокин Худованд нисбат ба ҷаҳониён дорои фазлу қарам аст.

252. Инҳо оятҳои Худованд буданд, ки онҳоро бо ҳақ бар ту тиловат менамоем ва ту дар ҳақиқат, аз ҷумлаи паёмбарон ҳастӣ.

﴿فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقُوا اللَّهَ كَمْ مِّنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَعَاتَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾﴾

253. Инҳо фиристодагон ва паёмбарон (-е буданд, ки) баъзеашонро бар баъзе бартарӣ бахшидем. Аз миёни онҳо Худо бо баъзе сухан гуфт ва баъзе аз онҳоро ба дараҷот (-и баланд) бардошт. Ва ба Исо писари Марям далелҳои равшан (ва мӯъҷизоти ошкор) додем ва ўро ба василаи Рӯҳулқудус (Ҷабраил) таъйид намудем. Ва агар Худо мехост касоне, ки пас аз он (паёмбарон) омадаанд, пас аз он ҳама далоили равшане, ки барои онҳо омадааст, бо яқдигар куштору (ихтилоф) намекарданд, валокин бо ҳам (дар қабули дин) ихтилоф намуданд (ва ба ду гуруҳ чудо шуданд): Баъзе аз онҳо имон овард ва баъзеашон куфр варзиданд. Ва агар Худо мехост, ҳаргиз бо ҳамдигар (ихтилоф) ва куштор намекарданд, валокин Худованд ҳарчи бихоҳад, анҷом медиҳад.

254. Эй касоне, ки имон овардаед, аз он чи шуморо рӯзӣ додаем, пеш аз фаро расидани он рӯзе инфоқ намоед, ки дигар на байъ (хариду фурӯш)-е, на дӯстие ва на шафоат ва хотирандозие дар он вучуд дорад ва кофирон, дар ҳақиқат, ҳамонҳоянд ситамгорон.

255. Аллоҳ, худое ба ҷуз Ё нест, ҳамешазинда (ҳайй ва) тадбиркунанда (-и корҳои офариниш (қайюм) аст. На хоби сабук (ғанаб) Ёро фаро мегирад ва на хоби гарон. Аз Ёст он чи дар осмонҳо ва замин аст. Кист он касе, ки дар назди Ё шафоат намояд, магар ба иҷозати Ё? Тамоми он чиро, ки пеши рӯ ва дар пушти онҳост, медонад ва онҳо ба чизе аз илмаш, ҷуз ба он чи Ё бихоҳад, иҳота надоранд. Курсии Ё осмонҳо ва заминро (дар худ) фаро гирифтааст. Ва ҳифзу (нигаҳдошти) онҳо бар Ё гаронӣ намекунад ва Ё баландмартабаву боазамат аст.

256. Дар дин ҳеҷ гуна икроҳ (ва маҷбурсозие) нест. Зеро роҳи рост аз гумроҳӣ хуб равшан гаштааст. Пас ҳар касе ба тоғут куфр варзад ва ба Худо имон оварад, дар ҳақиқат, ба ресмони муҳкаме чанг задааст, ки ҳеҷ қандане надорад ва Худо шунавову доно аст.

﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَعَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اٰخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَا بَيْعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾﴾

257. Худованд сарпараст (ва мададгори) касоне мебошад, ки имон овардаанд. Онҳоро аз торикиҳо ба сӯи нур (рӯшноӣ) берун меоварад. Вале касоне, ки кофир шудаанд, сарпарастони онҳо тоғут (пешвоёни куфру гумроҳӣ) мебошанд, ки онҳоро аз нур (рӯшноӣ) ба сӯи торикиҳо мебаранд. Онҳо ёрони оташ ҳастанд (ва) дар он ҷовидона мемонанд.

258. Оё надидӣ он касеро, ки бо Иброҳим дар бораи Парвардигораш ба мунозира пардохт, ба сабаби он ки (Худо) ба ӯ мулк ва подшоҳӣ дода буд? Вақте Иброҳим гуфт: Парвардигори ман он зоте аст, ки зинда мегардонад ва мемиронад. Гуфт: Ман ҳам зинда месозам ва мемиронам. (Иброҳим) гуфт: Худованд, дар воқеъ, офтобро аз машриқ бармеоварад, пас ту онро аз мағриб биовар! (Ин ҷо буд, ки) он шахси куфрварзида мабхут (мағлуб ва ҳайратзада) гашт. Ва Худованд ҳаргиз мардуми ситамгарро ҳидоят намекунад.

259. Ё ба монанди он касе, ки бар (сари) қаряе (шаҳристоне) гузашт (ва дид, ки) он бар бомҳояш фуру рехтааст. (Бо худ) гуфт: Худо мардуми ин (вайрона)-ро пас аз маргашон чӣ гуна зинда мегардонида бошад? (Ҳамин буд, ки) Худо ӯро ба муддати сад сол миронд ва пас аз он ӯро бори дигар зинда гардонд. Гуфт: (Дар ин ҷо) чӣ қадар мондӣ? Гуфт: Як рӯз ё камтар аз он мондаам. (Худо) гуфт: Балки сад сол (аст, ки дар ин вазъ) мондаӣ. (Акнун) ба таому шароб (хӯроку нӯшоба)-и худ бинигар, ки тағйире нахӯрдаанд ва нишонае барои мардум бигардонем! Ба устухонҳо (-и пӯсидаи харат) нигоҳ кун, ки чӣ гуна онҳоро ба (чунбиш ва) сабзиш дармеоварем, сипас онҳоро бо гӯшт мепошонем! Вақте (ин намоиши қудрати Худо) барояш равшан гашт, гуфт: Ба яқин, донистам, ки Худо бар ҳар ҷизе тавоноост.

﴿اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ ءَاتَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾﴾
 أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَٰذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةً عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةً عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ ءَايَةً لِلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾﴾

260. Ва ба ёд овар он вақтеро, ки Иброҳим гуфт: Парвардигоро, ба ман нишон деҳ, ки мурдагонро чӣ гуна зинда месозӣ! Гуфт: Оё ханӯз имон наовардаӣ? Гуфт: Оре, имон овардаам, вале (мехоҳам) дилам ором гирад. Гуфт: Пас чаҳор паррандаеро баргир ва онҳоро дар назди худ реза-реза гардон (ва бо ҳам биомез)! Он гоҳ ҳар поре аз онро бар қўхе бигузор! Сипас онҳоро садо кун, (ҳама) шитобон ба сӯи ту меоянд ва бидон, ки Худованд ҳатман, тавонову боҳикмат аст!

261. Намунаи касоне, ки амволи худро дар роҳи Худо инфоқ (харч) менамоянд, ба монанди донаест, ки ҳафт хўша бирӯёнад ва дар ҳар хўшаи он сад дона бошад. Ва Худованд барои касе бихоҳад, чандин баробар он (некӣ ва харч)-ро афзун менамояд ва Худо кушодафазлу доно аст.

262. Касоне, ки амволи худро дар роҳи Худо инфоқ менамоянд ва аз пайи инфоқи кардаи худ миннату озореро ҳамроҳ намесозанд, ба яқин, подоши онҳо дар назди Парвардигорашон аст ва дигар бар онҳо на хавфе бошад ва на онҳо андӯхгин мегарданд.

263. Сухани нек ва гузашт кардан беҳтар аз он садақаест, ки озоре ба дунбол дошта бошад. Ва Худованд бениёзу бурдбор аст.

264. Эӣ касоне, ки имон овардаед, садақот (ва некиҳо)-и худро бо миннату озор ботил (ва бесамар) нагардонед, ба монанди он касе, ки моли худро барои намоиши мардум инфоқ (харч) менамояд, ва (ле дар асл) ба Худо ва рӯзи охират имон надорад! Намунаи ӯ ба монанди сангест, ки бар рӯи он (қабати ғубор ва) хоке нишаста бошад. Он гоҳ борони сахте бар вай бирасад ва онро софу холи боқӣ гузорад. Онҳо низ аз он чи анҷом додаанд, баҳрае намебаранд ва Худо мардуми кофир (ва худношинос)-ро ҳидоят намекунад.

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾ مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْت سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يَتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعَهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٤﴾﴾

265. Намунаи касоне, ки амволи худро дар талаби ризои Худованд ва бархоста аз имони ботиниашон инфоқ менамојанд, ба монанди боғест, ки бар фарози баландие ҷой гирифта бошад. Вақте борони сахт (ва шодобе) бар вай бирасад, ҳосилашро дучандон диҳад. Агар борони шодобе ҳам онро нарасад, шабнами саҳар барояш кифоя бошад. Ва Худованд ба он чи анҷом медиҳад, биност.

266. Оё ҳеч касе аз шумо дӯст медорад, ки боғи хурмову ангуре дошта бошад, ки аз зери дарахтони он нахрҳои об ҷорӣ бошанд ва ҳар гуна мевае дар он барояш мавҷуд бошад, ва (ле) ўро шири фаро расида бошад ва фарзандони (хурдсолу) нотавоне низ дошта бошад! (Дар чунин вазъе ногаҳон) гирдбоди оташине бар вай бирасад ва он боғ (ба тамои) бисўзад. Худованд, ҳамин тавр, оятҳо (нишонаҳои қудрат ва паёмҳои ҷовидонаи Худ)-ро барои шумо баён менамојад, то шумо андеша намоед.

267. Эй касоне, ки имон овардаед, аз покизаҳое, ки касб намудаед ва аз он чи аз замин барои шумо берун овардаем, инфоқ намоед! Ва аз миёни онҳо чизҳои хабис ва пасташро қасди инфоқ нанамоед, дар ҳоле ки худ шумо онро нахоҳед гирифт, магар бо чашмпӯши (ва бемайли)! Ва бидонед, ки Худо бениёзу ситудааст.

268. Шайтон шуморо аз факру (нодорӣ) бим медиҳад ва ба бебандуборию фаҳшо амр менамојад ва Худо бошад, мағфирату фазли Худо ба шумо ваъда медиҳад. Ва Худованд кушодафазлу доно аст.

269. Ҳикматро ба касе бихоҳад, ато менамојад ва ҳар касе, ки ба ӯ ҳикмат дода шавад, воқеан ҳам, ба вай хайри бисёре дода шудааст ва (аз паёмҳои қуръонӣ) танҳо хирадмандон (-и боҳикмат) панд мегиранд.

﴿وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلَّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَّدُ أَحَدُكُمْ أَنَّ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾﴾

270. Ҳар нафақаеро ба харҷ расонед ва ё назре намоед, Худо, ҳатман, онро медонад ва ситамгаронро ҳеч (ҳомӣ ва) ёваре набошад.

271. Агар садақотро ошкор намоед, он кори бисёр хубе аст, вале агар онро пинҳон дошта, ба фақирон бидиҳед, он барои шумо беҳтар мебошад. Ва (Худованд ба василаи садақоти ошқору пинҳонатон) гуноҳонатонро аз шумо дур месозад. Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст.

272. Ҳидояти онҳо ба ўҳдаи ту нест, валокин Худо ҳар киро бихоҳад, ҳидоят менамояд. Ва ҳар хайр (мол)-е, ки инфоқ намоед, онро барои худ анҷом медиҳед. Ва инфоқ наменамоед, магар барои талаби ризои Худо ва ҳар молеро, ки дар роҳи хайр инфоқ намоед, подоши он пурра ба шумо дода мешавад ва бар шумо ситаме раво дошта намешавад.

273. Садақот аслан барои фақирон (ва ниёзмандоне) мебошад, ки худро (барои хидмат) дар роҳи Худо вақф (ва банд) намудаанд (ва ба ин сабаб) наметавонанд дар рӯи замин (дар талаби фазлу рӯзии Парвардигорашон) гардиш (ва сафар) намоянд. (Шахси) чоҳил (ва ноогоҳ) онҳоро дар натиҷаи покрафторие, ки доранд, (одамони) сарватманд мепиндорад. (Вале) онҳоро аз симо (ва нишонаҳои ҳол)-ашон мешиносӣ. Онҳо бо исрор (ва пофишорӣ) аз мардум суол (ва гадоӣ) наменамоянд. Ва ҳар молеро инфоқ намоед, Худо комилан аз он огоҳ аст.

274. Онҳое, ки амволи худро шабу рӯз ва пинҳону ошкор инфоқ менамоянд, ҳатман, подоши онҳо дар назди Парвардигорашон махфуз мебошад ва (дигар) на хавфе бар онҳост ва на онҳо андӯҳгин мешаванд.

﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾
 ﴿إِنْ تَبَدُّوا الْأَصْدَقَاتِ فَنِعْمَ هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِّنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ ﴿٢٧١﴾ ﴿لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلِأَنْفُسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ﴾ ﴿٢٧٢﴾ ﴿لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾ ﴿٢٧٣﴾ ﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ﴿٢٧٤﴾

275. Онҳое, ки рибо меҳӯранд, (дар рӯзи қиёмат аз қабрҳояшон) барнамеҳезанд, магар ба монанди касе, ки шайтон ўро (дар натиҷаи) масси (чунун ва газанди) худ девона (ва ошуфтаҳавос) гардонидаст. Ин барои он аст, ки гуфтанд: Байъ (хариду фурӯш) ҳам ба монанди рибо аст, дар ҳоле ки Худо байъро ҳалол ва риборо ҳаром гардонидаст. Пас ҳар касеро панду насихате аз ҷониби Парвардигораш фаро расид ва (бо ҳамин) аз рибохорӣ бозистод, пас он чи (то ин замон) гузаштааст, аз они ўст ва кораш ба Худо мавкул (воғузошта) аст. Аммо касе (пас аз дарёфти фармоиши Худо боз) ба сӯи рибохорӣ бозгашт, онҳо аҳли оташ буда, дар он ҷовидона хоҳанд монд.

276. Худо риборо нобуд месозад ва садақотро афзоиш медиҳад. Ва Худованд ҳеҷ носипоси гунаҳкорро дӯст намедорад.

277. Албатта, касоне, ки имон оварда ва некиҳо кардаанд, намозро барпо дошта ва закотро адо намудаанд, ҳатман, аҷру подоши онҳо дар назди Парвардигорашон аст ва дигар на хавфе бар онҳост ва на онҳо андӯхгин мегарданд.

278. Эй касоне, ки имон овардаед, тақво (ва тарси) Худоро дошта бошед ва бозмондаи риборо, агар воқеан ҳам, мӯъмин ҳастед, тарк намоед!

279. Агар (чунин) накардед, пас ба ҷанге аз ҷониби Худо ва Расулаш огоҳ бошед! Ва агар (аз рибохорӣ) тавба намудед, пас асли сармояҳоятон аз они шумост (ва дигар на бар касе) зулм менамояд ва на бар шумо зулме мешавад.

280. Ва агар (қарздоратон) соҳибҳочат (ва дучори тангдастӣ) бошад, пас ўро то (даврони) кушодадастӣ мӯҳлат диҳед, ва(ле) садақа намудан (ва бахшидан)-и он, агар бидонед, бароятон беҳтар аст.

281. Ва аз он рӯзе битарсед, ки дар он ба сӯи Худо бозгардонида мешавад, он гоҳ ҳар кас ҷазои кардаҳояшро пурра дарёфт менамояд ва ба онҳо зулме намешавад.

﴿الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرْبِي الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَءَاتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِن كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَن تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

282. Эй касоне, ки имон овардаед, вақте то мӯҳлати муайяне бо якдигар ба сурати дайн (ғайринақдӣ ва қабзи даст ба даст) додутирифт ва муомилаи молӣ намудед, онро бинависед! Ва бояд котибе (он муомиларо) дар миёни шумо бар асоси адолат бинависад ва набояд ҳеҷ котибе аз навиштан (-и санади дайн), ҳамон тавре ки Худо ба ӯ омӯхтааст, худдорӣ намояд. Ӯ (котиб) бояд бинависад ва касе, ки ҳақ бар гардани ӯст, имло (дикта) намояд ва аз Худо, ки Парвардигори ӯст, тарс (ва тақво) дошта бошад ва аз он чизеро коста нагардонад. Аммо агар он касе, ки ҳақ бар гардани ӯст, сафеҳ (беақл) ва ё нотавон (хурдсол ва ё пири очиз) бошад ва ё (бо сабаби дигаре) худ имло карда натавонад, пас валӣ (сарпараст ва коргузори) ӯ бо ади имло намояд. Ва ду шоҳидро аз мардонатон барои он гувоҳ бигиред! Агар ду мард мавҷуд набошад, як мард ва ду занро аз миёни он шоҳидоне, ки ба шаҳодати онҳо розӣ мебошед, гувоҳ бигиред! Зеро агар яке аз онҳо (чизеро) фаромӯш намояд, якдигарро (ба он) хотиррасон намоянд. Ва шоҳидон ҳам вақте (барои гувоҳ шудан) фаро хонда шаванд, набояд (аз он) худдорӣ намоянд. Ва (ҳеҷ гоҳ) аз навиштани он (санади дайн) то мӯҳлаташ, чи хурд бошад, бузург, хаста (ва дилгир) нашавед! Зеро ин (навиштани шумо) дар назди Худо ба адолат наздиктар, барои гувоҳӣ дурусттар ва барои ба шубҳа наафтоданатон наздиктар аст. Магар он ки додутирифт (ва тиҷорати) даст ба даст ва нақдие бошад, ки онро дар миёни худ гардиш медиҳед, пас нанавиштани он бар шумо гуноҳе надорад. Ва чун бо якдигар додутирифт (хариду фурӯш) кардед, бар он гувоҳ бигиред! (Ҳаргиз) набояд котиб ва ё гувоҳе зарар расонида шавад ва агар чунин кардед, пас он фусук (нофармонӣ ва гуноҳест, ки зиёнаш) ба худӣ шумо (мерасад). Ва (баръакс) тарс ва тақвои Худоро дошта бошед ва Худо шуморо (ҳамин тавр) омӯзиш медиҳад ва Худо ба ҳар чизе доно аст.

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَؤْا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَٰلِكُمْ أَفْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

283. Ва агар шумо дар сафар бошед ва котибе (барои навиштани санади дайн ва муомилаи мӯҳлатдоратон) наёфтед, пас (дар ин ҳолат санади ҳуқуқӣ чизеро) ба гарав гузоштан аст ба шакли раҳни қабзгашта. Агар бар якдигар эътимод намоед (ва ба гузоштани раҳн ниёзе эҳсос нанамоед), пас он касе, ки ба назди ӯ амонате (аз муомилоти мӯҳлатдори моли) гузошта шудааст, амонаташро адо намояд ва аз Худо Парвардигораш – битарсад. Ва шаҳодатро китмон нанамоед ва ҳар касе онро китмон менамояд, воқеан ҳам, қалб (ва ботини) вай гунаҳкор аст. Ва Худо ба он чи анҷом медиҳед, доно аст.

284. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, ҳама аз они Худост. Он чиро, ки дар дилҳоятон доред, пинҳон ва ё ошкор намоед ҳам, Худо шуморо бо он бозхост (муҳосиба) менамояд. Сипас барои ҳар кӣ бихоҳад, омуриши ва ҳар киро бихоҳад, азоб менамояд. Ва Худо бар ҳар чизе тавоност.

285. Паёмбар ба он чи аз ҷониби Парвардигораш ба ӯ нозил гардидааст, имон овард ва мӯъминон низ. (Онҳо)ҳама ба Худо, ғариштагон, китобҳо ва паёмбарони Ӯ имон оварданд (ва дар баёни ақидаи худ дар бораи паёмбарон гуфтанд), ки мо миёни ҳеч яке аз паёмбарони Ӯ фарқ намегузорем. Ва гуфтанд, ки шунидем ва итоат намудем. Парвардигоро, омуриши Туро хоҳонем ва ҳатман, бозгашт (-и ҳамаи мо) ба сӯи Ту аст.

286. Худо ҳеч касро ба ҷуз тавоноияш таклиф (ва талаб) наменамаяд. Барои ҳар кас ҳамон чизест, ки (аз некиҳо) касб намудааст ва бар зарари ӯ низ ҳамон чизест, ки (аз бадихо) анҷом додааст. Парвардигоро, агар фаромӯш ва ё ҳагое кардем, моро бозхост (ва муоҳиза) нафармо! Парвардигоро, сангиниеро бар мо, чӣ тавре бар пешгузаштагони аз мо бор намудай, ҳамла нафармо! Парвардигоро, он чиро, ки таҳаммули бардошти онро надорем, бар мо ҳамла нафармова (баръакс) моро бибахш, мағфират намо ва мавриди раҳмати хеш қарор деҳ! Ростӣ, Туй мавло (сарпарасту мададгор)-и мо. Пас моро бар гуруҳи кофирон пирӯз гардон!

﴿وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَانٌ مَّقْبُوضَةٌ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ أَمْنَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ رِءُوسٌ قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾﴾
 فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوْهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾﴾
 ءَأَمِنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَأَمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾﴾
 لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾﴾

СУРАИ ОЛИ УМРОН

Ба номи Худованди
бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.
2. Аллоҳ, ба ҷуз Ё маъбуди дигаре вучуд надорад (ва Ё) ҳайиу (ҳамеша зинда) қайюм (сарпараст ва тадбиркунандаи умури тамоми мавҷудот) аст.
3. Китоб (Қуръон)-ро бар ту ба ҳақ (ва ростӣ) фурӯ фирисодааст, дар ҳоле ки тасдиқкунандаи (асли илоҳии китобҳои) пеш аз худ мебошад ва Тавроту Инҷилро низ
4. пеш аз он барои ҳидояти мардум нозил намудааст ва Фурқонро ҳам нозил намуд. Албатта, онҳое, ки ба оятҳои Худо куфр варзидаанд, ногузир, барояшон азоби сахте бошад ва Худованд тавонманду соҳибинтиқом аст.
5. Яқинан, ҳеч чизе дар заминро осмон бар Худо пӯшида наместонад.
6. Ёст он (Зоти тавонманде, ки) шуморо дар раҳмхо (-и модаронатон) чӣ гунае бихоҳад, сурат мебахшад. Ҳеч маъбуде ба ҷуз Ё, ки тавонову боҳикмат аст, вучуд надорад.
7. Ёст он (Худое), ки китоб (-и Қуръон)-ро бар ту нозил кард, ки қисмате аз он оятҳои муҳкам мебошанд (ва) онҳо умми (модар ва асоси) китоб (Қуръон) ҳастанд. Ва қисмати дигар оятҳои муташобеҳ мебошанд. Пас онҳое, ки дар дилҳояшон зайғ (қачӣ ва инҳироф)-е аст, барои фитнаҷӯӣ ва ёфтани таъвили он аз оятҳои муташобеҳи он пайғирӣ менамоянд. Дар ҳоле ки таъвили (воқеии) онҳоро ба ҷуз Худо ва росихони дар илм касе намедонад. (Илова бар ин, онҳо) меғўянд: Ба он имон овардаем. Ҳама аз ҷониби Парвардигорамон мебошад ва аз он панд намегирад, магар соҳибхирадон.
8. Парвардигоро, дилҳоямонро пас аз он ки моро ҳидоят намудӣ, қач ва гумроҳ нагардон ва аз назди худ барои мо раҳмате иноят фармо! Ростӣ, Туй бахшандаи (соҳибиноят).
9. Парвардигоро, Туй гирдоварандаи мардум дар он рӯзе, ки ҳеч шакке дар он нест! Худо ҳеч гоҳ ваъдаеро хилоф намекунад!

سورة آل عمران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ اَلَمْۤ اَللّٰهُ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ﴿۲﴾
 نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ وَاَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْاِنْجِيلَ ﴿۳﴾ مِنْ قَبْلُ
 هٰدٰى لِلنَّاسِ وَاَنْزَلَ الْفُرْقٰنَ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
 بِآيٰتِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ ذُو
 اَنْتِقَامٍ ﴿۴﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَخْفٰى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِى
 الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمٰوٰتِ ﴿۵﴾ هُوَ الَّذِىْ يُصَوِّرُكُمْ
 فِى الْاَرْحَامِ كَيْفَ يَشَآءُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيْزُ
 الْحَكِيْمُ ﴿۶﴾ هُوَ الَّذِىْ اَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ مِنْهُ
 آيٰتٌ مُّحْكَمٰتٌ هُنَّ اُمُّ الْكِتٰبِ وَاٰخَرُ
 مُتَشٰبِهٰتٌ فَاَمَّا الَّذِيْنَ فِى قُلُوْبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُوْنَ
 مَا تَشٰبَهَ مِنْهُ ابْتِغَآءَ الْفِتْنَةِ وَاَبْتِغَآءَ تَاْوِيْلِهِۦ وَمَا
 يَعْلَمُ تَاْوِيْلَهُۥٓ اِلَّا اللّٰهُ وَالرَّاسِخُوْنَ فِى الْعِلْمِ
 يَقُوْلُوْنَ ؕ اٰمَنَّا بِهِۦ كُلُّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ
 اِلَّا اَوْلٰٓءُ الْاَلْبٰبِ ﴿۷﴾ رَبِّنَا لَا تُزِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ
 اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ
 اَلْوَهَّابُ ﴿۸﴾ رَبِّنَا اِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا
 رَيْبَ فِىْهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿۹﴾

10. Дар ҳақиқат, онҳое, ки кофир шудаанд, молҳо ва фарзандонашон чизе аз азоби Худоро аз онҳо дур намесозанд ва онҳо, воқеан ҳам, сӯзишвориҳои оташ ҳастанд.

11. Ба монанди одат (ва ҳол)-и оли Фиръавн ва дигар кофирони пеш аз онҳо, ки оятҳои моро дурӯғ шумориданд. (Ин ҷо буд, ки) Худо онҳоро ба сабаби гуноҳонашон гирифт (мучозот намуд) ва Худо бисёр саҳт иқоб аст.

12. Бигӯ ба онҳое, ки кофир шудаанд: Ба зудӣ мағлуб ва ба сӯи ҷаҳаннам (дӯзах) маҳшур (гирд оварда) хоҳед шуд ва он ҷойгоҳи баде аст!

13. Воқеан ҳам, барои шумо дар ду гурӯҳе, ки бо ҳам бархӯрданд, нишона (ва намунаи ибрате) буд. Гурӯҳе дар роҳи Худо пайкор мекарданд ва дигараш кофир буданд, ки онҳоро бо чашм ду баробари худ меиданд. Ва Худо ба нусрату пирӯзии худ касеро бихоҳад, таъйид менамояд. Ростӣ, дар ин кор ибратест барои соҳибони басират (ва одамони бобиниш).

14. Барои мардум муҳаббат ва дилбастагии шаҳватҳо (ва хостаҳои нафс), ки аз закон, фарзандон, зару сими ба қинторҳо (ва бо фаровонӣ) андӯхташуда, аспони парваришшуда, ҷаҳорпоён ва зироат иборат мебошанд, ороста ва дилангез нишон дода шудаанд. Инҳо баҳраи зиндагонии ин дунёҳастанд ва саранҷоми нек дар назди Худо мебошад.

15. Бигӯ: Оё шуморо ба беҳтар аз ин (хостаҳои дилангез, ки ҳама баҳраи гузарои зиндагонии ин дунё мебошанд) хабар намоям? Барои онҳое, ки тарс (ва тақвои Худоро) доштаанд, боғҳое дар назди Парвардигорашон дар интизор аст, ки аз зери дарахтони он наҳрҳои об равон мебошанд (ва онҳо) ҷовидона дар онанд ва (низ) ҳамсарони покиза ва (болотар аз ин ҳама) хушнудие аз ҷониби Худо насиби онҳо бошад. Ва Худо ба (аҳволи) бандагонаш биност.

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾ كَذَّابِ عَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ مَن يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾ زَيْنَ لِلنَّاسِ حُبِّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَتَابِ ﴿١٤﴾ قُلْ أُوْنِبْتُكُمْ بِخَيْرٍ مِّنْ ذَلِكَمُ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾﴾

16. Он (бандагоне), ки меғуянд: Парвардигоро, мо имон овардаем, пас барои мо гуноҳонамонро биомурз ва моро аз азоби оташ (дўзах) ниғаҳ дор!

17. (Онҳо бандагони) сабрпеша, содиқ, фармонбардору фурутан, инфоққунанда ва истиғфорқунандагони дар саҳаргоҳон мебошанд.

18. Худо шаҳодат (гувоҳӣ) дод, ки дар воқеъ, маъбуде ба ҷуз Ё, ки барподорандаи адл аст, вучуд надорад ва фариштагону соҳибилмон низ. Ҳеҷ маъбуде ба ҷуз Ё, ки тавонову ҳақим аст, вучуд надорад.

19. Дини (мақбул) дар назди Худо, дар ҳақиқат, (ҳамин дини) Ислом аст. Ва онҳое, ки китоб дода шудаанд (аҳли Китоб дар ҳаққонияти он) ихтилоф накарданд, магар пас аз он ки (дар бораи он) барояшон илм омад. Ин (ихтилофи онҳо) дар натиҷаи бағъе (ҳасодат ва душмание) буд, ки дар байнашон доштанд. Ва касе ба оятҳои Худо куфр варзад, (бидонад, ки) Худо (бисёр) тезхисоб аст.

20. Пас агар бо ту (дар бораи тавҳид боз) ба (ҷидол ва) мунозира бархостанд, биғӯ: Рӯи худро ба Худо таслим намудам ва касе, ки маро пайравӣ кард. Ва ба аҳли Китоб ва уммиён (китобноҳандагон) биғӯ: Оё шумо низ ислом овардед? Агар ислом оваранд, пасдар воқеъ, роҳ (ҳидоят) ёфтаанд, ва(ле) агар рӯй бартобанд, пас бар ту танҳо балоғ (расонидани паёмҳои ҳақ) аст ва Худо ба (аҳволи зоҳиру ботини) бандагонаш биност.

21. Онҳое, ки ба оятҳои Худо куфр меварзанд ва паёмбаронро ба ноҳақ мекушанд ва аз миёни мардум онҳоеро, ки ба адл амр менамоянд, ба қатл мерасонанд, онҳоро, ҳатман, ба азоби дардноке мужда бидеҳ!

22. Онҳо касоне мебошанд, ки аъмолашон дар дунё ва охираат ботил (ва нобуд) гаштааст ва барояшон ҳеҷ (ҳомӣ ва) мададгороне набошад.

﴿الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَفِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾ الصَّابِرِينَ
وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾
إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمْ
الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ
فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ
فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ ﴿٢٠﴾ وَقُلْ
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ
فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِالْعِبَادِ ﴿٢١﴾ إِنَّ
الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ
الَّتِيئِينَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ
بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
﴿٢٢﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٣﴾﴾

23. Оё надидӣ онҳоеро, ки баҳрае аз китоб дода шудаанд, вақте ба сӯи китоби Худо фаро хонда мешаванд, то дар миёнашон ҳукм намояд, (ҳамон лаҳза) гурӯҳе аз эшон эърозкунон рӯй барметобанд.

24. Ин (эъроз ва беътиноияшон) ба сабаби он аст, ки гуфтанд (яъне эътиқод доштанд), ки ба чуз рӯзҳои башуморе оташ ба мо намерасад ва онҳоро дар (бораи) динашон он чи мебофтанд, ба фиреб (ва ғурур) афканда буд.

25. Пас чӣ (ҳоле) хоҳанд дошт вақте онҳоро дар рӯзе гирд оварем, ки шакке дар он нест ва ба ҳар кас подош (ва ҳосил)-и касбаш пурра дода шавад ва ба онҳо (дар он рӯз) зулме намешавад?

26. Бигӯ: Худоё, эй соҳиби мулк (ва фармонравой), ба ҳар кӣ бихоҳӣ, мулку (фармонравой) мебахшӣ ва аз ҳар кӣ бихоҳӣ, онро бармегирӣ ва касеро бихоҳӣ, иззат (ва тавоноӣ) мебахшӣ ва ҳар киро бихоҳӣ, хору залил мегардонӣ! Хайру неқӣ ба дасти Туст ва Ту бешубҳа, бар ҳар чизе тавоноӣ.

27. Шабро дар рӯз ва рӯзро дар шаб дармеоварӣ ва зиндаро аз мурда ва мурдаро аз зинда берун меоварӣ ва касеро бихоҳӣ, беҳисоб рӯзӣ медиҳӣ.

28. Мӯъминон кофиронро баҷои мӯъминон дӯст нагиранд ва касе ин корро кунад, қатъан, аз ҷониби Худо дар чизе нест, магар ин ки аз онҳо (бо изҳори дӯстӣ) навъе ҳазар ва эҳтиёт намоед! Ва Худо (ба ҳар ҳол) шуморо аз (хашм ва азоби) Худ барҳазар медорад ва ба сӯи Худо аст бозгашт.

29. Бигӯ: Хоҳ пинҳон намоед он чиро, ки дар синаҳоятон мебошад, хоҳ ошкор, Худо онро медонад ва низ он чиро, ки дар осмонҳо ва дар замин аст, медонад ва Худо бар ҳар чизе тавоноӣ.

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ
يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ
يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَلِكَ
بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ
وَعَرَّهْمُ فِي دِينِهِمْ مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ
إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ
نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ
مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ
الْمَلِكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن
تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾
تُوجِبُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُوجِبُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ
وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ
الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَا
يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ
الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي
شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقْلَةً وَيُحَذِّرْكُمُ اللَّهُ
نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخَفُوا مَا
فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمَ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾﴾

30. Рӯзе, ки ҳар кас кардаи нек ва бади худро ҳозир меёбад, орзу менамояд, ки кош, байни ӯ ва он рӯз (ва ё кардаҳои бадаш) фосилаи дуре бошад ва Худо шуморо аз худаш барҳазар медорад. Ва Худо нисбат ба бандагонаш бисёр меҳрубон аст.

31. Бигӯ: Агар Худоро дӯст медошта бошед, пас аз ман пайравӣ намоед, то Худо низ шуморо дӯст дорад ва гуноҳонатонро бароятон биомурзад! Ва Худо омурзандаи меҳрубон аст.

32. Бигӯ: Худо ва Паёмбарро итоат намоед! Агар рӯй бартобанд, пас Худо низ кофиронро дӯст намедорад.

33. Худо бешубҳа, Одам, Нӯҳ, хонадони Иброҳим ва хонадони Имронро бар чаҳониён баргузид.

34. Онҳо (ҳама) аз насли якдигар ҳастанд ва Худо шунавову доно аст.

35. Вақте ҳамсари Имрон гуфт: Парвардигоро, ман он чиро, ки дар шикам дорам, озод барои Ту назр намудам. Пас онро аз ман бипазир! Бешак, ин Туи шунавандаву доно.

36. Ҳангоме онро ба дунё овард, гуфт: Парвардигоро, ман духтар зодаам ва Худо доност ба он чи ӯ зодааст ва писар ба монанди духтар нест. Ва ман ӯро Марям ном ниҳодам ва ман ӯ ва зуррия (насл)-ашро аз шайтони рачим (рондашуда) ба Ту паноҳ медиҳам.

37. (Ин чо буд, ки) Парвардигораш ӯро бо қабули неке пазируфт ва ӯро бо некӣ сабзиш (ва боландагӣ) дод ва ӯро ба кафолат (сарпарастӣ)-и Закарийё супорид. Ҳар боре Закарийё дар меҳроб бар вай ворид мешуд, дар назди ӯ ризқе (хӯроке) меёфт. Гуфт: Эй Марям, ин аз кучо барои ту омадааст? Гуфт: Он аз назди Худост. Худо ба ҳар кӣ бихоҳад, беҳисоб рӯзӣ медиҳад.

﴿يَوْمَ نَجِدُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا
وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ
أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ
رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ
فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ إِنَّ
اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرٰهِيْمَ وَآلَ
عِمْرٰنَ عَلَى الْعٰلَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذَرِيَّةٌ بَعْضُهَا مِنْ
بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ
عِمْرٰنَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا
فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا
وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي
سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذَرَيْتَهَا مِنَ
الشَّيْطٰنِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ
وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ
عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ
يَمْرَيْمُ أَنَّىٰ لَكَ هٰذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ
اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾﴾

38. Ин чо буд, ки Закарийё Парвардигоращро дуъо кард (ва) гуфт: Парвардигоро, аз назди Худат бароям насли (фарзанди) покизае ато кун! Бе ҳеҷ шакке, Туӣ шунавандаи дуъо!

39. Он гоҳ фариштагон ўро, дар ҳоле ки дар меҳроб истода намоз меҳонд, нидо карданд: Худо, дар ҳақиқат, ту ро ба Яҳё башорат медиҳад, ки тасдиқкунандаи калимаест аз ҷониби Худо ва (низ) саййид (сарвар), ҳасур (худнигаҳдор) ва паёмбаре аз солеҳон мебошад.

40. Гуфт: Парвардигоро, чӣ гуна бароям писаре ба вучуд меояд, дар ҳоле ки маро (даврони) пири расидааст ва ҳамсарам низ нозо аст? (Худо) гуфт: Худо ҳамин тавр ҳар чиро бихоҳад, анҷом медиҳад.

41. Гуфт: Парвардигоро, бароям (дар ин кор) нишонае қарор деҳ! Гуфт: Нишонаат он аст, ки то се рӯз бо мардум сухан нагӯӣ, магар бо рамз. Ва Парвардигоратро бисёр ёд кун ва дар шомгоҳону саҳаргоҳон тасбеҳи Ўро биғӯ!

42. Ва он вақтеро ба ёд овар, ки фариштагон гуфтанд: Эй Марям! Худо, воқеан ҳам, ту ро баргузида ва пок гардонидааст ва бар тамоми занони олам баргузидааст.

43. Эй Марям, барои Парвардигорат фармонбардор бош, саҷда кун ва ҳамроҳи руқъкунандагон ба руқъ бирав!

44. Ин (ҳо ҳама) аз ахбор (ва гузоришоти) ғайб хастанд, ки ба сӯи ту он (ҳо)-ро ваҳӣ менамоём ва ту на ҳангоме, ки (кормандони динии калисои яҳуд) қаламҳои худро мепартофтанд, то (муайян гардад, ки) кадоме аз онҳо Марямро кафолат (ва сарпарастӣ) менамояд, дар назди онҳо будӣ ва на ҳангоме, ки (дар ин бора) бо ҳам хусумат (ва кашмакаш) мекарданд, дар он чо ҳузур доштӣ.

45. Вақте фариштагон гуфтанд: Эй Марям! Худованд ту ро ба калимае аз ҷониби худ башорат медиҳад, ки номаш Масех, Исо писари Марям аст (ва вай) дар дунё ва охират обрӯманд ва аз муқаррабон мебошад.

﴿هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ وَقَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾
فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾
قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَرِ ﴿٤١﴾
قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾
يَمْرَيْمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَقُولُونَ أَقْلَمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾
إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾﴾

46. Вай дар гаҳвора ва дар миёнасоли бо мардум суҳан меғӯяд ва аз солахон мебошад.

47. Гуфт: Парвардигоро! Чӣ гуна маро фарзанд мешавад, дар сурате ки ҳеҷ башаре ба ман даст нарасонидааст? Гуфт: Ҳамин тавр Худованд чизеро бихоҳад, меофарад. Вақте иродаи Ӯ ба коре тааллуқ гирифт, ба вай меғӯяд: Пайдо шав! Он чиз ба вучуд меояд.

48. Ва ба вай китобу ҳикмат ва Тавроту Инҷилро меомӯзад.

49. Ва (ӯ) расуле (фиристодае) ба сӯи бани Исроиил мебошад: Ман ба назди шумо бо оят (ва мӯъҷизае) аз ҷониби Парвардигоратон омадам. Ман барои шумо аз гил чизе ба шакли парранда месозам. Он гоҳ дар вай медамам ва вай ба ҳукм (ва иҷозат)-и Худо парранда (-и зинда) мегардад. Кӯрон (-и модарзод) ва песонро шифо мебахшам ва мурдагонро ба ҳукм (ва иродаи) Худо зинда мегардонам. Ва шуморо аз он чи дар хонаҳоятон меҳӯред ва захира менамояд, низ хабар медиҳам. Ростӣ, дар ин (ҳама) бароятон оятҳо (ва нишонаҳои равшан) аст, агар мӯъмин (имон дошта) бошед.

50. Ва тасдиқунандаи Таврот мебошам, ки пеш аз ман омадааст ва то бароятон баъзе чизҳоеро, ки бар шумо ҳаром гардонида шудаанд, ҳалол гардонам ва ба назди шумо бо оят (ва мӯъҷизае) аз ҷониби Парвардигоратон омадам. Пас тарс (ва тақвои) Худоро дошта бошед ва маро итоат намоед!

51. Худо бе ҳеҷ шакке Парвардигори ман ва Парвардигори шумо аст, пас Ӯро парастид намоед! Ин аст роҳи рост.

52. Вақте Исо аз онҳо куфрро эҳсос намуд, гуфт: Чӣ касоне ёвар (ва нусратдиҳандагон)-и ман (дар даъват) ба сӯи Худо хоҳанд буд? Ҳавориён (ва пайравони содиқаш) гуфтанд: Мо ёварони (дини) Худо ҳастем. Ба Худо имон овардаем ва шоҳид бош, ки мо мусалмон (ва таслими фармони Худо) мебошем!

﴿وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ﴾ ٤٦ قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ وَاكُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾ وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِّنَ الطَّيْرِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُورِي الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلِأَجْلِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُم بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۖ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عَيْسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥١﴾

53. Парвардигоро, ба он чи нозил намудай, имон овардем ва аз паёмбарат пайравӣ намудем. Пас моро дар ҷумлаи шаҳодатдиҳандагон бинавис!

54. Ва (банӣ Исроил барои қатли Исо) мақр (ва тадбири пинҳоние) намуданд ва Худо низ тадбیره намуд ва Худо беҳтарини тадбирқунандагон аст.

55. Ҳангоме Худо гуфт: Эй Исо! Ман, дар ҳақиқат, баргиранда ва ба сӯи худ бардорандаи ту мебошам ва поксозандаи ту аз касоне ҳастам, ки кофир шудаанд ва пайравони туро то рӯзи қиёмат бар кофирон бартаридиҳанда бошам. Он гоҳ бозгаштатон ба сӯи Ман аст. Пас (дар он вақт) дар миёнатон дар (бораи) он чизе, ки дар он ихтилоф мекардед, ҳукм менамоям.

56. Аммо онҳое, ки кофир шудаанд, дар дунё ва охира азоби сахташон хоҳам дод ва онҳоро ёвароне набошад.

57. Ва аммо онҳое, ки имон овардаанд ва амали солеҳ анҷом додаанд, аҷрашонро ба пуррагӣ медиҳад ва Худо ҳеҷ гоҳ ситамгаронро дӯст намедорад.

58. Ин (ҳо)-ро, ки аз оятҳо ва зикри ҳақим ҳастанд, бар ту меҳонем.

59. Намунаи Исо дар назди Худо, воқеан ҳам, ба монанди намунаи Одам аст, ўро аз хок офарид, он гоҳ ба вай гуфт, ки «пайдо шав!» Он ба вучуд омад.

60. Ин ҳақ аз ҷониби Парвардигорат мебошад. (Дигар дар бораи он) аз шакқунандагон набош!

61. Касе бо ту дар бораи ў пас аз он илме, ки бароят омадааст, боз (ҷидол ва) мунозира намояд, бигӯ: Биоед, то мо ва шумо харду фарзандон, занон ва худро фаро хонем, он гоҳ ибтиҳол намоем ва лағнати Худоро бар дурӯғгӯён қарор диҳем!

﴿رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكْرُؤًا وَمَكْرَهُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعِيسَى ابْنِي مَتْوَفِيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلِ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَى عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾﴾

62. Албатта, бе ҳеҷ шакке, ин аст саргузашти ҳақ ва ҳеҷ маъбуде ба ҷуз Аллоҳ вучуд надорад ва Худо, дар воқеъ, тавонову ҳақим аст.

63. Пас агар рӯй бартофтанд, Худо, ҳатман, ба (воқеияти ҳоли) фасодкорон доно аст.

64. Бигӯ: Эй аҳли Китоб, ба сӯи калимае биоед, ки дар миёни мову шумо баробар аст: Ин ки ҷуз Худоро напарастем ва ҳеҷ чизеро бо Ӯ шарик нагардонем ва ҳеҷ касе аз мо якдигарро ба ҷои Худованд ба парвардигорӣ нагирад! Агар (аз ин даъвати шумо) эъроз намоянд, ба онҳо бигӯед, ки (пас) шумо шоҳид бошед, ки мо мусалмон ҳастем!

65. Эй аҳли Китоб! Чаро дар бораи Иброҳим (баҳсу) мунозира менамояд, дар ҳоле ки (ҳарду китоби) Таврот ва Инҷил нозил нашудаанд, магар (хеле) баъд аз ӯ? Оё инро ҳам тааққул (дарк) наменамоед?!

66. Ҳо (таваҷҷӯҳ намояд), ки шумо (қаблан) дар бораи он коре, ки нисбат ба он илме доштед, (мухосама ва) мунозира мекардед, пас (ҳоло) чаро дар бораи коре мунозира менамояд, ки нисбат ба он (умуман) илме надоред? Ва Худо медонад ва шумо намедонед.

67. Иброҳим на яҳудӣ буд, на насронӣ, валекин (шахси) поки мусалмон буд ва ҳеҷ гоҳ аз мушрикони (низ) набуд.

68. Албатта, наздиктарин (ва афзалтарини) мардум нисбат ба Иброҳим ҳамон касоне ҳастанд, ки ӯро пайравӣ кардаанд ва ин Паёмбар ва онҳое, ки имон овардаанд. Ва Худо валии (сарпараст ва мададгори) мӯъминон аст.

69. Гурӯҳе аз аҳли Китоб дӯст (орзу) доранд, ки кош, шуморо гумроҳ мекарданд ва онҳо гумроҳ намесозанд, магар худро, вале онро дарк намекунанд.

70. Эй аҳли Китоб! Чаро ба оятҳои Худо куфр меварзад, дар ҳоле ки ба (ҳаққонияти онҳо) шаҳодат медиҳед!

﴿إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنزِلَتِ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلَ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰأَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ حَٰجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَٰكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوْلَىٰ النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّتْ ظَٰئِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّونَكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٩﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾﴾

71. Эй аҳли Китоб! Чаро ҳақро ба ботил меомезед ва чаро ҳақро китмон менамодед, дар ҳоле ки худ (ҳақиқати онро) медонед?

72. Ва тоифае аз аҳли Китоб гуфтанд: Ба он чи ба мўъминон нозил шудааст, дар ибтидои рӯз имон оваред ва дар охири рӯз ба он кофир шавед, шояд (ҳамин тавр онҳо аз динашон) баргарданд.

73. Ва ҷуз ба касе, ки аз дини шумо пайравӣ мекунад, имон наоваред! Бигӯ: Роҳи рост, бешак, ҳамон роҳи Худо аст. (Ин мавқеи пӯшидан ва таҳрифи ҳақиқат барои он аст, ки) чаро ба каси дигаре мисли он чи ба шумо дода шудааст, дода шавад, ё чаро дар назди Парвардигоратон ба шумо мунозира намоянд? Бигӯ: Фазлу (бахшиш) танҳо дар дасти Худованд аст. Онро ба касе бихоҳад, медиҳад. Ва Худо кушодафазлу доно аст.

74. Касеро бихоҳад, ба раҳмати Худ хос мегардонад ва Худо соҳиби фазли бузург аст.

75. Ва аз (миёни) аҳли Китоб одам (-он)е ҳаст(анд), ки агар қинтор (ва хазона)-еро дар наздаш(он) амонат ниҳӣ, онро ба сӯи ту бар мегардона(н)д ва дар миёни онҳо одам (-он)-е (низ) ҳаст(анд), ки агар динореро дар наздаш(он) ба амонат ниҳӣ, онро ба ту барнагардона(н)д, магар то вақте бар сараш истода бошӣ. Ин ба сабаби он аст, ки воқеан ҳам, гуфтанд (эътиқод доранд), ки: Ҳеч роҳе (гуноҳе) бар мо дар бораи уммиён (ғайрияхудиён) нест. Ва бар Худо дурӯғ мегӯянд, дар ҳоле ки худ (онро) медонанд.

76. Оре! Касе ба аҳди хеш вафо намояд ва тарсу (тақвои Худоро) дошта бошад, пас Худо низ парҳезгоронро дӯст медорад.

77. Онҳое, ки ба ивази аҳди Худо пул (ва баҳои) андакero мехаранд, онҳоро ҳеч баҳрае барояшон дар охират нест ва Худо на ба онҳо (бо меҳрубонӣ) сухан мегӯяд ва на дар рӯзи қиёмат (бо назари раҳмат) ба сӯяшон нигоҳ мекунад ва на покашон месозад ва барояшон азоби дардноке бошад.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَتْ
طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ
عَلَى الَّذِينَ ءَامِنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَكَفَرُوا
ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا
لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَنْ
يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ
رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن
يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ وَمِنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِنظَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ
وَمِنْهُمْ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بَدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا
مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ
عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ
الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ
وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا
أُولَٰئِكَ لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ
اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾﴾

78. Ва албатта, аз онҳо гурӯҳе низ ҳастанд, ки забони худро бо китоб печутоб медиҳанд, то онро аз (ҷумлаи) китоб бипиндоред, дар ҳоле ки он аз китоб нест. Ва меғӯянд, ки он аз назди Худо аст, ва(ле) он аз назди Худо нест. Ва бар Худо дурӯғ меғӯянд ва онҳо худ (инро) медонанд.

79. Ҳеҷ башаре ин ҳақро надорад, ки Худо ба ӯ китоб, ҳукм ва нубувват (паёмбарӣ)-ро ато намояд, он гоҳ ба мардум бигӯяд, ки: Ба ҷои Худо бандагони ман бошед. (Балки) баръакс, меғӯяд: Ба сабаби он ки китоб (-и Худо)-ро таълим медодед ва онро меомӯхтед, бандагони раббони (-и Худо) бошед.

80. Ва на шуморо амр намояд, ки фариштагон ва паёмбаронро (ба парвардигорӣ ва ё) арбоби худ бигиред. Оё шуморо пас аз он ки мусалмон гаштед, боз ба куфр амр менамояд?

81. Ва ҳангоме Худо аз паёмбарон паймон (мисоқ) гирифт: Ба шумо ҳар гуна китоб ва ҳикмате дода бошам, вақте ба сӯи шумо паёмбаре омад, ки он (китоби) ҳамаҷо шуморо тасдиқ менамояд, ба ӯ хатман, имон меоваред ва ӯро ёрӣ менамояд. Гуфт: Оё бар он иқрор кардед ва аҳди муаққадӣ маро бар он гирифтед? Гуфтанд: Иқрор намудем. Фармуд: Пас (бар ин амр) шоҳид бошед ва Ман низ ҳамаҷо шумо аз шоҳидон ҳастам.

82. Касе (аз он паймон) пас аз ин рӯй бартобад, пас (чунин) одамоне, бешак, фосиконанд.

83. Оё (дини дигаре) ғайри дини Худоро мечӯянд, дар ҳоле ки ҳар кӣ дар осмонҳо ва дар замин аст, хоҳ-нохоҳ таслими ӯ гаштааст ва ба сӯи ӯ бозгардонида мешаванд?

﴿وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُونُ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِءَ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾ فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾ أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾﴾

84. Бигӯ: Мо ба Худо ва ба он чи бар мо ва он чи бар Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Яъқуб ва Асбот нозил шудааст ва ба он чи ба Мӯсо, Исо ва дигар паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудааст, имон овардаем ва миёни ҳеҷ кадоме аз ин (паёмбарон) фарқ намегузорем ва мо таслими Ӯ мебошем.

85. Ва касе ғайр аз Ислоҳ дини дигаре бичӯяд, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва вай дар охират аз зиёндидагон мебошад.

86. Худо чи гуна (он) қавмеро ҳидоят менамояд, ки пас аз имонашон кофир шуданд ва (қаблан) шаҳодат дода буданд, ки паёмбар ҳақ аст ва далелҳои (равшане) низ барояшон омад? Ва Худо ҳаргиз мардуми ситамгарро ҳидоят наменамояд.

87. Ҷазои онҳо ин аст, ки лаънати Худо, фариштагон ва ҳамаи мардум бар онҳост.

88. Ҷовидона дар он мемонанд. (Дар рӯзи қиёмат) на азоб аз онҳо сабук карда мешавад ва на ба онҳо (пеш аз вуруд ба оташ) мӯҳлат дода мешавад.

89. Магар онҳое, ки пас аз он (куфрашон) тавба ва ислоҳ намуданд, пас Худо, дар воқеъ, омурузандаи меҳрубон аст.

90. Албатта, онҳое, ки пас аз имонашон кофир шуданд, он гоҳ куфрашон (рӯз ба рӯз) зиёдтар гашт, ҳаргиз тавбаи онҳо пазируфта намегардад ва дар воқеъ, ҳамонҳоянд гумроҳон.

91. Дар ҳақиқат, онҳое, ки кофир шуданд ва бар куфр бимирданд, ҳеҷ гоҳ аз ҳеҷ кадоми онҳо, агар ба андозаи рӯи замин тилло фидо (-и ҷони худ) намояд, пазируфта намегардад. Барои онҳо азоби дарднокест ва онҳо ҳеҷ мададгоре надоранд.

﴿قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿٨٥﴾ وَمَنْ يَّبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٨٦﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللّٰهُ قَوْمًا كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمٰنِهِمْ وَشٰهَدُوا۟ أَنَّ الرّٰسُولَ حَقٌّ وَجَآءَهُمُ الْبَيِّنٰتُ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾ أُولَٰئِكَ جَزَآؤُهُمْ أَنَّنٰ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللّٰهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٨﴾ هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا۟ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَأَصْلَحُوا۟ فَإِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رّٰحِيمٌ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمٰنِهِمْ ثُمَّ أزدَادُوا كُفْرًا لَّن تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضّٰلُّونَ ﴿٩١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِّلٌۭءٌ مِّنَ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ أُفْتَدِيَ بِهِۦٓ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِّن نّٰصِرِينَ ﴿٩١﴾﴾

92. Ҳаргиз ба (мақоми) некӯӣ нахоҳед расид, то он ки аз он чи дӯст медоред, инфоқ (харч) намоед. Ва ҳар чизе инфоқ намоед, Худо, хатман, ба он доно аст.

93. Тамоми таом (хӯроки)-ҳо, ба ҷуз он чи Исроил (Яъқуб) пеш аз нузули Таврот бар худ ҳаром гардонида буд, барои бани Исроил ҳалол буданд. Бигӯ: Агар ростгӯ бошед, пас Тавротро биоваред ва бихонед!

94. Касе пас аз ин бар Худо дурӯғ бибофад, (чунин) одамоне, бешак, ситамгаронанд.

95. Бигӯ: Рост гуфт Худо. Пас аз оини Иброҳими пок, ки аз мушрикони набуд, пайравӣ намоед!

96. Ростӣ, нахустин хонае, ки (дар рӯи замин барои ибодати) мардум ниҳода шудааст, ҳамон (хона)-ест, ки дар Макка мебошад. (Он) пур аз баракот ва ҳидојате барои ҷаҳониён аст.

97. Дар он оятҳо ва нишонаҳои равшане аст (ба монанди) мақоми Иброҳим ва касе дохили он гардад, эмин бошад. Ва барои Худо бар мардум ҳаҷчи (он) хона аст, касе тавоноии роҳро ба сӯи он дошта бошад. Ва касе кофир гардад, пас Худо, хатман, аз ҷаҳониён бениёз аст.

98. Бигӯ: Эӣ аҳли Китоб! Чаро ба оятҳои Худо куфр меварзад ва Худо бар он чи анҷом медиҳед, шоҳид аст?

99. Бигӯ: Эӣ аҳли Китоб! Чаро (шахсеро), ки имон овардааст, аз роҳи Худо бозмедоред (ва) қачии онро мечӯед, дар ҳоле ки худ (ба дурустии он) шоҳид ҳастед? Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, ҳеҷ гоҳ ғофил намебошад.

100. Эӣ касоне, ки имон овардаед! Агар гурӯҳе аз аҳли Китобро итоат намоед, шуморо пас аз имонатон кофир мегардонанд.

﴿لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الْأَطْعَامِ كَانَ حَلَالًا لِبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ تَبَغُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾﴾

101. Ва чӣ гуна кофир мегардед, дар сурате ки оятҳои Худо бар шумо хонда мешаванд ва Расули Ӯ (ҳанӯз) дар байни шумост?! Ва касе ба Худо эътисос намояд (ва ба дини Ӯ тамассук чӯяд), воқеан ҳам, ба роҳи рост хидоят шудааст.

102. Эй касоне, ки имон овардаед, ба таври шоиста тақвои Худоро намоед ва намиред, магар дар ҳоле ки мусалмон бошед!

103. Ва ба ресмони Худо якҷоя даст биовезед ва пароканда нагардед! Ва неъматҳои Худоро бар худ ба ёд оваред, он вақтеро, ки бо ҳам душман будед, он гоҳ Худо дар байни дилҳоятон улфат андохт. Пас бо неъматҳои Ӯ бо ҳам бародар гаштед. Бар лаби чарии оташ истода будед, ки (Худо) аз он наҷотатон дод. Худо ҳамин тавр оятҳояшро барои шумо баён менамояд, то шумо хидоят ёбед.

104. Бояд аз (миёни) шумо уммате (гурӯҳе) вучуд дошта бошад, ки (мардум)-ро ба хайру (некӣ) даъват намоянд, банекиҳо амр ва аз бадӣ (зиштӣ)-ҳо боздоранд ва дар ҳақиқат, онҳоянд растагрон.

105. Ва (ҳаргиз) монанди онҳое набошед, ки пароканда гаштанд ва пас аз он, ки далелҳои (равшане) барояшон омад, ба ихтилоф пардохтанд ва онҳоро барояшон азоби бузургест.

106. Он рӯзе, ки чехраҳое сафед ва чехраҳое сиёҳ мегарданд. Он гоҳ ба онҳое, ки чехраҳояшон сиёҳ гаштааст, гуфта мешавад: Оё пас аз имонатон кофир гаштед? Пас ба сазои он кифре, ки меварзидед, азбро бичашед!

107. Ва аммо онҳое, ки чехраҳои сафед доранд, дар раҳмати Худо қарор мегиранд (ва) онҳо дар он (раҳмат) ҷовидона боқӣ мемонанд.

108. Инҳо оятҳо (-и равшан)-и Худо ҳастанд, ки ба ҳақ онҳоро бар ту мехонем ва Худо ҳеҷ гуна зулмеро барои ҷаҳониён намехоҳад.

﴿وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۗ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١١١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ ۖ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١١٢﴾ وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۗ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۗ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١١٣﴾ وَلَتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١١٤﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٥﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ أُسْوِدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١١٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَمِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٧﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۗ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ

109. Аз они Худост он чи дар осмонҳо ва дар замин аст ва тамоми корҳо ба сӯи Худо бозгардонида мешаванд.

110. Шумо беҳтарин уммате мебошед, ки барои мардум берун оварда шудааст. (Зеро) ба некиҳо амр ва аз зиштиҳо бозмедоред ва ба Худо имон меоваред. Ва агар аҳли Китоб (низ) имон меоварданд, (ин кор) барояшон беҳтар буд. Аз (миёни) онҳо (одамони) мӯъмин ҳастанд, вале аксари онҳо фосиқанд.

111. Ҳаргиз шуморо зараре, ба чуз каме озор, намерасонанд. Ва агар бо шумо бичанганд, ба шумо пушт мениҳанд (рӯ ба гурез мениҳанд) ва гузашта аз ин, ҳеч гоҳ нусрат (ва пирӯзӣ) дода намешаванд.

112. Дар ҳар кучое ёфта шаванд, бар онҳо хорӣ (ва зиллат) зада мешавад, магар бо ресмон (ва аҳд)-е аз ҷониби Худо ва бо ресмон (-и ҳимоя)-е аз ҷониби мардум. Ва ба ғазабе аз ҷониби Худо гирифтор гаштаанд ва бар онҳо фақр (ва масканат) афканда шудааст. Ин ба сабаби он аст, ки (онҳо ҳамвора) ба оятҳои Худо куфр меварзиданд ва паёмбаронро ба ноҳақ мекуштанд. Ин (корхояшон) барои он буд, ки маъсият, нофармонӣ ва таҷовуз мекарданд.

113. (Ҳамаи) онҳо яқсон нестанд. Аз миёни аҳли Китоб гурӯҳе (бар дини Худо) қоим (ва рост) мебошанд, ки оятҳои Худоро дар вақтҳо (-и гуногуни) шаб, дар ҳоле ки дар сачда (ва дар намоз) ҳастанд, мехонанд.

114. Онҳо ба Худо ва ба рӯзи охираат имон доранд, ба некиҳо амр ва аз бадихо бозмедоранд ва дар корҳои хайр мешитобанд ва онҳо аз (одамони) солеҳ (ва бандагони шоиста) ҳастанд.

115. Ҳар хайре, ки анҷом медиҳанд, ҳеч гоҳ дар он носипосӣ намешаванд ва Худо ба (аҳволи бандагони) ботақво (яш) доно аст.

﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ ﴿١١٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَلَوْ ءَامَنَ اَهْلُ الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لّٰهُم مِّنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَاَكْثَرُهُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿١٢٠﴾ لَنْ يَضُرَّوْكُمْ اِلَّا اَذًى وَّانْ يُقْتَلُوْكُمْ يُوَلُّوْكُمْ الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٢١﴾ ضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الدِّلَّةَ اَيْنَ مَا تَقِفُوْا اِلَّا بِحَبْلِ مِّنَ اللّٰهِ وَحَبْلِ مِّنَ النَّاسِ وَبَآءُو بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِآيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ الْاَنْبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ ﴿١٢٢﴾ لَيْسُوْا سَوَآءً مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اُمَّةٌ قٰنِئَةٌ يَتْلُوْنَ آيٰتِ اللّٰهِ ءَانَآءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُوْنَ ﴿١٢٣﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُوْنَ فِي الْخَيْرٰتِ وَاُولٰٓئِكَ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١٢٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوْهُ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿١٢٥﴾﴾

116. Касоне, ки кофир шудаанд, молҳо ва фарзандонашон чизеро аз онҳо дар баробари Худо дур намесозад ва онҳо ёрони оташ ҳастанд (ва) дар он ҷовидона боқӣ мемонанд.

117. Намунаи он чизе, ки он (кофирон) дар ин зиндагонии (нопойдори) дунё харҷ менамоянд, ба монанди бодест, ки дар он сармои сахт аст. (Он боди сард) ба киштзори мардуме, ки бар худ зулм намудаанд, бирасад ва онро (тамоман) нобуд созад. Ва Худо ба онҳо зулме накардааст, вале онҳо ба худ зулм мекарданд.

118. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳеҷ гоҳ аҳли розе аз ғайри худатон нагиред, (зеро онҳо) ҳеҷ гуна фасод (ва нобакориеро дар ҳаққи) шумо дарег намедоранд. Ранҷу саҳтӣ кашидани шуморо дӯст медоранд. Буғзу душмани онҳо (нисбати шумо), дар ҳақиқат, аз даҳонҳояшон намудор гаштааст ва он чи синаҳояшон пинҳон медоранд, (аз он ҳам) бузургтар аст. Ва Мо, дар воқеъ, нишонаҳоро ба таври равшане барои шумо баён намудем, агар тааққул (дарк) намоед.

119. Ҳо (бидонед, ки) инак, шумо онҳоро дӯст медоред, вале онҳо аслан шуморо дӯст намедоранд ва шумо ба тамоми китоб (-ҳои Худо) имон доред (вале онҳо ба ҳеҷ китобе ба таври дуруст имон надоранд). Ва вақте ба шумо рӯ ба рӯ гарданд, гӯянд: Имон овардаем, ва(ле) вақте (бо ҳам) хилват намоянд, аз (шиддати) хашму кинае, ки бар шумо доранд, ангуштонашонро бигазанд. Бигӯ: Бо ин хашм (-у кина)-и хеш бимиред! Худо, бе ҳеҷ шакке, ба рози ниҳони синаҳо доно аст.

120. Агар ба шумо хайру некие расад, онҳоро бад ояд, ва(ле) агар ба шумо бадӣ ва ранҷе расад, аз он шоду хушнуд гарданд. Ва(ле) агар (бар тамоми пешомадҳо) сабр намоед ва (дар раванди корҳо) тақво дошта бошед, найранҷҳои эшон ба шумо зараре намерасонад. Худо, ҳатман, ба он чи анҷом медиҳанд, ихота дорад.

121. Ва ба ёд овар он замонро, ки сахаргоҳон аз хонаводаат берун омадӣ, дар ҳоле ки барои мӯъминон ҷойҳои ҷанг (ва сангарҳои мубориза)-ро омода месохтӣ. Ва Худо шунавову доно аст.

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتَهَا وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَٰكِن أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةَ مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾ هَٰأَنتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾ إِن تَمَسَّسْكُمُ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِن تُصِيبْكُمُ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِن نَّصِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضْرُكُمُ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾ وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾﴾

122. Вақте ду гурӯҳе аз шумо оҳанги сустӣ (ва ақибнишинӣ) намуданд ва Худо вали (ва ёвари) онҳост. Ва мӯъминон бояд ба Худо таваккул намојанд.

123. Ва дар ҳақиқат, Худо шуморо дар (чанги) Бадр нусрат (ва пирӯзӣ) дод, дар ҳоле ки шумо (дар он вақт) нотавон будед. Пас тарс (ва тақвои Худоро) дошта бошед, то (ба ин васила) шукргузор гардед.

124. Вақте ба мӯъминон мегуфтӣ: Оё шуморо басанда нест, ки Парвардигоратон шуморо бо се ҳазор фариштаи фурудоварда мадад намојад?

125. Оре, агар сабр ва тақво намоед ва он (кофирон) бо ҳамин ҷӯшу шитобашон ба сӯи шумо оянд, Парвардигоратон шуморо бо панҷҳазор фариштаи варзида (ва ё нишонагузоришуда) мадад мерасонад.

126. Ва Худо он (имдоди ғайбии худ)-ро ҷуз муждае барои шумо нагардондааст ва то дилҳоятон ба он ором гиранд. Ва наср (ва пирӯзӣ) намебошад, магар аз назди Худои тавоноу ҳақим.

127. То (ба василаи он) тараф (ва қисмате) аз онҳоеро, ки кофир шудаанд, нобуд ва ё сарқӯб намојад ва пас аз он навмед баргарданд.

128. Ҳеҷ чизе аз кор (-и бандагон) дар ихтиёри ту нест, (балки ҳама дар ихтиёри Худо аст): Ё бар эшон тавбаашонро мепазирад ва ё онҳоро азоб менамојад, (зеро) онҳо ситамгоранд.

129. Аз они Худост ҳар он чи дар осмонҳо ва дар замин аст. Касеро бихоҳад, мағфират менамојад ва касеро бихоҳад, азоб менамојад. Ва Худо омурзандаи меҳрубон аст.

130. Эӣ касоне, ки имон овардаед, рибаи ба каррот афзунгаштаро нахӯред. Ва тақвои Худоро дошта бошед, то растагор гардед!

131. Ва аз он оташе битарсед, ки барои кофирон омода гардидааст!

132. Ва Худо ва Паёмбарро итоат намоед, то мавриди раҳмат қарор гиред!

﴿إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيَهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلِفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلِفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ ۗ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾﴾

133. Ба сӯи мағфирате аз ҷониби Парвардигоратон ва ба сӯи он ҷаннае бишитобед, ки паҳнои он (ба андозаи) осмонҳо ва замин аст (ва) барои парҳезгорон омода шудааст!

134. (Барои он муттақиёне омода шудааст, ки) дар кушодадастӣ ва тангдастӣ инфоқ менамоянд ва барои фурубарандагони хашии худ ва гузаштқунандагони аз мардум. Ва Худо некӯкоронро дӯст медорад.

135. Ва онҳое, ки чун бадӣ (ва фоҳишае) анҷом диҳанд ё бар худ зулме намоянд, Худоро ба ёд оваранд (ва фавран) барои гуноҳонашон (аз Ё) омурзиш хоҳанд. Ва ба чуз Аллоҳ дигар чӣ касе гуноҳонро мебахшад? Ва доништа ба он чи анҷом додаанд, исрор наварзанд.

136. Подоши чунин одамоне мағфирате аз ҷониби Парвардигорашон ва боғҳоест, ки аз зери дарахтонашон наҳрҳо (-и об) равон аст (ва онҳо) дар он ҷовидонаанд ва чӣ некӯст подоши амалқунандагон!

137. Ба таҳқиқ, пеш аз шумо низ суннатҳо (-и илоҳӣ, қонунмандиҳои иҷтимоӣ ва умматҳои бо равишҳои гуногуни зиндагӣ) гузаштаанд. Пас (барои мушоҳидаи айнии осори бозмондаи онҳо) дар рӯи замин гардиш намоед ва бибинед, ки оқибати такзибқунандагон (дурӯғшуморандагони рисолати илоҳӣ) чӣ гуна будааст?

138. Ин баёнест барои (тамоми) мардум ва (роҳи) ҳидоят ва пандест барои парҳезгорон.

139. Ва ҳеҷ гоҳ суст ва ғамгин нагардед ва шумо бартар (ва ғолиб) хоҳед буд, агар мӯъмин бошед.

140. Агар ба шумо захм (ва осебе) расида бошад, ҳатман, он мардумро низ ба монанди он захм (-у осеб) расидааст. Ва ин рӯзҳоро дар миёни мардум ба навбат мегардонем ва то Худованд онҳое, ки имон овардаанд, (амалан ва дар саҳнаи ҷангу сахтиҳо) маълум гардонад ва аз байни шумо шаҳидоне баргирад. Ва Худо золимонро дӯст намедорад.

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ
عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ
﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ
وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا
فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ
فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا
اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ
﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاءُ هُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتُ
تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ
أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ
سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ
وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا
تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾
إِن يَمَسَّكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ
مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ
وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُم
شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾﴾

141. Ва то Худо онҳоро, ки имон овардаанд, чудо (ва пок) гардонад ва кофиронро нобуд созад.

142. Оё пиндоштаед, ки (хамин тавр) дохили биҳишт мегардед, дар ҳоле ки Худо ҳанӯз ҷиҳодгарон (-и воқеӣ) ва сабрпешагони шуморо (дар чунин озмоишҳои саҳт ва шадоид) маълум насохтааст?

143. Шумо дар воқеъ, марг (ва шаҳодат)-ро пеш аз он ки ба он рӯ ба рӯ гардед, орзу мекардед. Ҳоло, ба таври айни онро дидед, дар ҳоле ки онро мушоҳида менамод.

144. Муҳаммад намебошад, магар фиристодае (аз сӯи Худо), ки пеш аз ӯ (низ) паёмбароне (фиристода шуданд ва пас аз анҷоми рисолати худ) гузаштанд. Оё пас агар ӯ бимирад ва ё кушта гардад, шумо бар ақибҳоятон (ва ба сӯи куфри пешинаатон) бармегардед? Ва касе ба ақибаш баргардад, (бо ин баргашти худ) ба Худо ҳеҷ гуна зиёне намерасонад ва Худо ба зудӣ сипосгузoronро подош медиҳад.

145. Барои ҳеҷ нафсе имкон надорад, ҷуз ин ки бо изни Худо (ва дар) вақти навишташуда ва (дар мӯҳлати) муайян (-и худ) бимирад. Касе савоб (ва натиҷаҳои гузарои) дунёро бихоҳад, ӯро аз (бахраҳои) он медиҳем ва касе савоби охиратро бихоҳад, ӯро (низ) аз (бахраҳои) он медиҳем ва зуд аст, ки барои шукргузoron подош (-и нек) медиҳем.

146. Ва ҷиқадар паёмбароне (гузаштанд, ки) худопарастони зиёде ҳамроҳи онҳо ҷанг (ва мубориза) бурданд. Онҳо харгиз аз он чи дар роҳи Худо ба эшон расид, сусту заъиф нагаштанд ва аз худ (дар ҳеҷчое) забунӣ нишон надоданд. Ва Худо (низ чунин) сабрпешагонро дӯст медорад.

147. Сухани онҳо ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: Парвардигоро, гуноҳон ва он исрофамонро, ки дар амри худ доштем, бароямон биомурз ва қадамҳоямонро (дар роҳи худат) устувор бидор ва моро бар мардуми кофир пирӯз гардон!

148. Пас Худо (низ) савоб (ва баҳраҳои) дунё ва хусни савоби охиратро ба онҳо ато фармуд. Ва Худо, воқеан ҳам, некӯкоронро дӯст медорад.

﴿وَلِيَمْحَصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمَحَقَ
 الْكٰفِرِينَ ﴿١٤١﴾ اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوْا الْجَنَّةَ
 وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ جٰهَدُوْا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ
 الصّٰبِرِيْنَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ
 قَبْلِ اَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَاَيْتُمُوْهُ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ ﴿١٤٣﴾
 وَمَا مُحَمَّدٌ اِلَّا رَسُوْلٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهٖ
 الرُّسُلُ اَفَاِيْنَ مَاتَ اَوْ قُتِلَ اَنْقَلَبْتُمْ عَلٰى
 اَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلٰى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ
 اللّٰهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّٰهُ الشّٰكِرِيْنَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا
 كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تَمُوْتَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ كِتٰبًا
 مُّوَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَمَنْ
 يُرِدْ ثَوَابَ الْاٰخِرَةِ نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَسَنَجْزِي
 الشّٰكِرِيْنَ ﴿١٤٥﴾ وَكَآيِنٍ مِّنْ نَّبِيٍّ قَتَلَ مَعَهُ
 رِبِّيُّوْنَ كَثِيْرًا فَمَا وَهَنُوْا لِمَا اَصَابَهُمْ فِيْ سَبِيْلِ
 اللّٰهِ وَمَا ضَعُفُوْا وَمَا اسْتَكٰنُوْا وَاللّٰهُ يُحِبُّ
 الصّٰبِرِيْنَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ اِلَّا اَنْ قَالُوْا رَبَّنَا
 اَغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَاِسْرَافَنَا فِيْ اَمْرِنَا وَثَبَّتْ
 اَقْدَامَنَا وَاَنْصُرْنَا عَلٰى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿١٤٧﴾
 فَآتَاهُمُ اللّٰهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْاٰخِرَةِ
 وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١٤٨﴾﴾

149. Эй касоне, ки имон овардаед! Агар аз онҳое, ки кофир шудаанд, итоат намоед, шуморо бар ақибҳоятон (ба сӯи куфр) бармегардонанд ва (дар он сурат) зиёндида мегардед.

150. Балки (бидонед, ки) Аллоҳ мавло (ва мададгори) шумост ва Ў беҳтарин ёвар (ва мададгор) аст.

151. Ба зудӣ дар дили онҳое, ки кофир шудаанд, рубро меафканем, ба сабаби он ки онҳо ба Худо чизеро шарик овардаанд, ки дар таъйиди он ҳеч бурҳоне нозил накардааст ва маъвои (абадии) онҳо оташ аст. Ва чӣ бад чоест манзилгоҳи ситамгарон!

152. Ва Худо ваъдаи Худро барои шумо рост (ва мутаҳаққиқ) гардонд, вақте онҳоро ба изни Худо босуръат мекуштед, то замоне, ки шумо суст гаштед ва дар (ичрои) амр бо ҳам низоъ кардед ва пасаз он ки ба шумо чизи дӯстдоштаатонро нишон дод, нофармонӣ намудед. Баъзе аз шумо дунёро меҳоҳад ва баъзеатон охиратро меҳоҳад. Ҳамин буд, ки шуморо аз онҳо бозгардонд, то (ба ин тариқ) шуморо биозмояд. Ва дар ҳақиқат, шуморо мавриди афв қарор дод ва Худо дар бораи мӯъминон соҳиби фазл (ва бахшиш) аст.

153. Вақте гурезон ба сӯи боло медавидед ва бар касе таваҷҷӯҳ намекардед ва Паёмбар бошад, дар пуштатон (дар поён) шуморо фаро меҳонд. Пас шуморо бо ғаме болои ғам подош дод, то бар он чи аз шумо фавт гашта ва (ё) ба шумо расидааст, андӯҳгин (ва маҳзун) нагардед. Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يُرَدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُم مِّن بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِّنكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۖ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾

﴿إِذْ تَصْعَدُونَ وَلَا تَلَوْنَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَثَابَكُمْ غَمًّا بِغَمِّ لَكَيْلًا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

154. Дар ин вақт бар шумо пас аз он ғаму андӯх оромишero ба сурати хоби сабук (ғанаб) фуруд овард, ки дастае аз шуморо фаро гирифта буд ва гурӯҳero ғами чонашон дар худ фуру бурда буд. Онҳо ба монанди гумонпардозии даврони чоҳилият дар бораи Худо гумонҳои нораво ва ноҳақ мекарданд. (Ба Расули Худо) мегуфтанд: Оё аз ин кор барои мо чизе (ва баҳрае) ҳаст? Бигӯ: Кор ба тамои аз они Худо аст. Дар нафсхояшон чизero ниҳон медоранд, ки онро (ҳеч гоҳ) барои ту ошкор намесозанд. Меғӯянд: Агар барои мо аз ин кор чизе (ҳақ ва баҳрае дар машваратдиҳӣ ва тасмимгирӣ) мебуд, ҳаргиз дар ин чо (беҳуда) кушта намешудем. Бигӯ: Агар шумо дар хонахоятон ҳам бошед, онҳое, ки бар эшон қатл (ва кушта шудан) навишта шудааст, ноғузир, ба сӯи манзилгоҳҳо (ва мавзеи маргашон) хориҷ мегарданд. Ва то Худо (бо ин таҳаввулот) ҳар он чиро, ки дар синахоятон ҳаст, озмоиш (ва ошкор) намояд ва то саранҷом, он чиро, ки дар дилхоятон аст, пок гардонад. Ва Худо ба дошта (асрори ниҳон ва хафое)-и синаҳо огоҳ аст.

155. Касоне аз шумо, ки дар рӯзи бархӯрди ду чамъ (лашкар) (бар душман) пушт ниҳоданд, бе ҳеч шакке, онҳоро шайтон дар натиҷаи баъзе кардаҳояшон билағжонд. Ва Худо, воқеан ҳам, онҳоро мавриди афв қарор дод (ва аз ин лағжишашон даргузашт). Зеро Худованд ба ҳақ, омурзандаи бурдбор аст.

156. Эй касоне, ки имон овардаед! Ҳеч гоҳ ба монанди онҳое набошед, ки кофир шуданд ва ба бародаронашон, вақте дар рӯи замин ба сафаре баромаданд ва ё ғозии (роҳи Худо) гаштанд (ва дар ҳамон чо вафот карданд ва ё кушта шуданд), гуфтанд: Агар дар назди мо боқӣ мемонданд, на мемурданд ва на кушта мешуданд. То Худо онро дар дилхояшон ҳасрате бигардонад. Ва Худо зиндагӣ мебахшад ва мемиронад ва Худо ба он чи анҷом медиҳед, биност.

157. Ва агар дарроҳи Худо кушта гардед ва ё бимиред, албатта, мағфират ва раҳмате аз чоғиби Худо беҳтар аст аз он чизҳое, ки чамъ меоваранд.

﴿ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَآئِفَةً مِّنكُمْ وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِن شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُل لَّو كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غَزَى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾ وَلَئِن قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتْتَمَّ لِمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٍ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾﴾

158. Ва агар бимиред ва ё кушта гардед, дар харду сурат ба сӯи Худо гирд оварда мешавад.

159. Пас бо раҳмат (ва меҳрубоние) аз ҷониби Худо барояшон нармадилӣ намудӣ ва агар (нисбати онҳо) дурушт ва сангдил мебудӣ, бегумон, аз атрофи ту пароканда мегаштанд. Пас, аз онҳо даргузар ва барояшон омурзиш бихоҳ ва дар корҳо бо онҳо машварат намо ва чун (бар коре) азм намудӣ, бар Худо таваккул кун! Худо, ҳатман, таваккулкунандагонро дӯст медорад.

160. Агар Худо шуморо нусрат диҳад, дигар ғолибе бар шумо нест, ва(ле) агар шуморо хор (ва танҳо) гузорад, дигар ҷи касе шуморо пас аз Ӯ ёрӣ (ва нусрат) медиҳад? Ва мӯъминон бар Худо таваккул намојанд.

161. Ва дар шаъни ҳеҷ паёмбаре нест, ки хиёнат намојад. Ва касе (дар моли ғанимат) хиёнат намојад, рӯзи қиёмат он чиро, ки дар он хиёнат кардааст, меоварад. Он гоҳ ба ҳар кас он чи касб намудааст, ба таври пурра дода мешавад ва ба онҳо зулме намешавад.

162. Оё касе, ки ризо (ва хушнудии) Худоро пайравӣ кардааст, ба монанди касест, ки ба ҳашми Худо гирифтормаштааст ва манзилгоҳ (-и абадӣ)-аш ҷаҳаннам мебошад? Ва он бозгаштгоҳи бадест!

163. Онҳо дар назди Худо дараҷоти (мутафовите) доранд. Ва Худо ба он чи анҷом медиҳанд, биност.

164. Худо дар ҳақиқат, бар мӯъминон миннат ниҳод, вақте дар миёни онҳо аз худашон паёмбаре барангехт, ки оятҳои Ӯро бар онҳо меҳонад ва онҳоро тазкия менамојад ва ба онҳо китоб ва ҳикматро меомӯзад, дар ҳоле ки онҳо пеш аз ин дар гумроҳии ошкоре буданд.

165. Оё вақте ба шумо мусибате расид, дар ҳоле ки ду баробари онро (бар душманон) расонидаед, гуфтед: Ин аз кучо ба мо расида бошад? Биғӯ: Он аз назди худатон аст. Худо, бешак, бар ҳар чизе тавоноост.

﴿وَلَيْنَ مُتَمِّمٌ أَوْ قَبِيْلَتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾
فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا
غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ
عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا
عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمْ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ
لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُمْ
مِّنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾
وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ
لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنْ أَتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ
بَاءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَا أُوهُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ
الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ
بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ
بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ
آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾ أَوْلَمَّا
أَصَابَتْكُمْ مُّصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِّثْلِيهَا قُلْتُمْ أَنَّى
هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾﴾

166. Ва он чи шуморо дар рӯзи бархӯрди ду чамъ расид, бо изни (хости) Худо буд ва то мӯъминонро (ба таври амалӣ) маълум намояд
167. ва то касонро, ки нифоқ варзидаанд, низ маълум созад. Ва ба онҳо (пеш аз шуруи ҷанг) гуфта шуд: Биёед, дар роҳи Худо мубориза баред ё (лоақал аз пушт) дифоъ намоед! (Дар ҷавоб) гуфтанд: Агар ҷангеро медонистем, хатман, шуморо (дар он) пайравӣ мекардем. Онҳо дар он рӯз ба куфр наздиктаранд аз имон. Бо даҳонхояшон чизеро мегӯянд, ки дар дилхояшон нест. Ва Худо ба он чи (дар дилхояшон) китмон менамоянд, хуб огоҳ аст.

168. Онҳо ҳамон касоне мебошанд, ки дар ҳаққи бародаронашон гуфтанд ва худ (дар хонахояшон) нишастанд: Агар моро итоат мекарданд (ва насихати моро мепазирӯфтанд, дар ин ҷанг беҳуда) кушта намешуданд. Бигӯ: (Бисёр хуб), агар шумо рост мегӯед (ва роҳи халосӣ аз марғро медонед), пас онро (аввал) аз худатон дур созед!

169. Ва онҳоро, ки дар роҳи Худо кушта шудаанд, ҳеч гоҳ мурда напиндор, балки онҳо дар назди Парвардигорашон зиндагонанд, ки рӯзӣ дода мешаванд.

170. Ба он чи Худо аз фазл (ва қарам)-и Худ ба онҳо додааст, шоду хурсанд мебошанд ва ба онҳое, ки аз пушташон ҳанӯз ба онҳо напайвастанд, изҳори хушнудӣ менамоянд, ки (дар он ҷо) ҳеч хавфе бар онҳо нест ва на онҳо (аз чизе) андӯхгин мегарданд.

171. Бо неъмат ва фазли Худовандӣ ва ин ки Худо аҷри мӯъминонро зоеъ намегардонад, изҳори хушнудӣ менамоянд.

172. Онҳое, ки даъвати Худо ва Паёмбарро пас аз он ки ба эшон (дар ин ҷанг) захм расида буд, иҷобат карданд, барои онҳое аз эшон, ки некӣ ва тақво намуданд, аҷри бузург аст.

173. Ҳамон одамоне, ки мардум ба онҳо гуфтанд, ки мардум (-и он тараф) барои (мубориза бар зидди) шумо (лашкар ва таҷҳизоти ҷангии худро) гирд оварданд. Пас аз онҳо дар ҳарос бошед, вале ин сухан бар имони онҳо афзуд ва гуфтанд: Моро Худованд басанда аст ва ӯ беҳтарин корсоз аст.

﴿وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمِيذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَأُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزُقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾ يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾﴾

174. Ин буд, ки бо неъмат ва фазле аз чониби Худованд баргаштанд, дар ҳоле ки ҳеч бадӣ (ва осебе) ба онҳо нарасида буд ва (онҳо ҳамчунон хушнудӣ ва) ризои Худоро талаб намуданд. Ва Худованд дорои фазли бузург аст.

175. Ин шайтон аст, ки шуморо аз пайравони худ метарсонад. Пас ҳеч гоҳ аз онҳо натарсед ва аз Ман битарсед, агар мӯъмин ҳастед.

176. Ва онҳое, ки дар роҳи куфр мешитобанд, туро ҳаргиз маҳзун насозанд. Онҳо ҳеч зараре ба Худо намерасонанд. Худованд мехоҳад, ки онҳоро дар охират бенасиб гардонад ва барояшон азоби бузург аст.

177. Онҳое, ки куфрро ба ивази имон харидаанд, ба Худо ҳеч зараре намерасонанд ва барояшон азоби дарднок аст.

178. Касоне, ки кофир шудаанд, гумон набаранд, ки он мӯҳлате, ки (дар зиндагонӣ) барои онҳо медиҳем, дар ҳақиқат, барояшон хуб аст. Мо дар воқеъ, барои он ба онҳо мӯҳлат медиҳем, ки бар гуноҳашон биафзоянд ва барои онҳо азоби хорсозанда аст.

179. Худовандро суннат чунин нест, ки мӯъминонро бар он ҳоле ки шумо дар он ҳастед, боқӣ гузорад, то он ки нопокро аз пок чудо созад. Ва чунин ҳам набудааст, ки Худо шуморо бар ғайб огоҳ созад, валекин Худо касеро (барои дарёфти ғайби худ) бихоҳад, аз паёмбаронаш бармегузинад. Пас ба Худо ва фиристодагони Ӯ имон оваред! Ва агар имон биоваред ва тақво намоед, ҳатман, бароятон ачри бузург аст.

180. Ва онҳое, ки нисбат ба он чи Худо аз фазли Хеш ба онҳо додааст, бухл меварзанд, ҳаргиз онро барои худ хайр напиндоранд, балки он барояшон бад ва зиёнбор аст. Зуд аст ҳамон чизеро, ки нисбат ба он бухл варзидаанд, дар рӯзи қиёмат ба сурати тавқе бар гарданашон овехта мешавад. Ва мероси (мулки) осмонҳо ва замин аз они Худост ва Худо ба он чи анҷом медиҳад, огоҳ аст.

﴿فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلِ لَّمْ يَمَسَّسَهُمْ
سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ
﴿١٧٤﴾ إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُۥ فَلَا
تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَا
يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن
يُضُرُّوْا اللَّهَ شَيْئًا يَّرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حِطًّا
فِي الْآخِرَةِ ۗ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ
أُشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَن يَضُرُّوْا اللَّهَ شَيْئًا
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَنَّمَا نُكَلِّمُهُمْ خَيْرٌ لَّا نَفْسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِّ لَهُمْ
لِيَزِدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾ مَا كَانَ اللَّهُ
لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ
الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ ۗ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِعَكُمْ
عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِن رُّسُلِهِۦ مَن
يَشَاءُ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦ ۚ وَإِن تُوْمِنُوْا وَتَتَّقُوْا
فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ
يَبْخُلُوْنَ بِمَاۤ آتٰهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ ۗ هُوَ خَيْرًا
لَّهُمْ ۗ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُوْنَ مَا بَخَلُوْا بِهِۦ يَوْمَ
الْقِيٰمَةِ ۗ وَلِلّٰهِ مِيرٰثُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَاللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿١٨٠﴾﴾

181. Дар ҳақиқат, Худо сухани онҳоеро, ки гуфтанд: Худо фақир (ва ниёзманд) ва мо сарватманд (ва бениёз) ҳастем, шунид ва он чиро, ки гуфтаанд, хоҳем навишт ва ба ноҳақ куштани паёмбаронро низ ва (ба онҳо) мегӯем: Акнун азоби сӯзонро бичашед!

182. Ин ба сабаби он аъмолест, ки аз пеш барои худ фиристодаед ва Худо нисбат ба бандагонаш ситамгор нест.

183. Онҳо ҳамон кофироне мебошанд, ки гуфтанд: Худо, дар ҳақиқат, ба сӯи мо аҳде ниҳодааст, ки ба ҳеҷ паёмбаре имон наоварем, то он ки қурбоние биоварад, ки онро оташ бихӯрад. Биғӯ: Воқеан ҳам, паёмбароне пеш аз ман бо далелҳои равшане ба сӯи шумо омаданд ва он чизеро, ки гуфтед, низ бароятон оварданд. Пас чаро онҳоро куштед, агар рост мегӯед?

184. Агар туро (дар ин бора) дурӯғ бишуморанд, дар ҳақиқат, паёмбарон (-и дигаре низ) пеш аз ту (аз ҷониби онҳо) дурӯғ шуморида шуданд, ки бо далелҳои равшан ва саҳифаҳо ва китоби рӯшангаре (ба сӯи онҳо) омада буданд.

185. Ҳар нафс (-и зиндае, ки дар ҷаҳон вучуд дорад, ногузир) чашандаи марг аст ва ҳатман, дар рӯзи қиёмат аҷрҳоятон пурра ба шумо дода мешавад. Касе (дар он рӯз) аз оташ наҷот дода ва ба ҷаннат дароварда шавад, воқеан ҳам, ӯ пирӯз гаштааст. Ва ҳаёти дунёҷуз матоғи ғурур (ва мояи фиреб хӯрдан) намебошад.

186. Шумо яқинан, дар молҳо ва нафсҳоятон озмоиш мешавед ва аз касоне, ки пеш аз шумо ба онҳо китоб дода шудааст ва аз онҳое, ки ширк оварданд, озори бисёре мешунавед, ва(ле) агар сабр ва тақво намоед, ин (кор) аз корҳои муҳкам ва боазимат аст.

﴿لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ
فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتَلَهُمُ
الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ
الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ
اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَامٍ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ
اللَّهَ عَهْدَ إِلَيْنَا أَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِينَا
بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ
مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالذِّكْرِ قُلْتُمْ فَلِمَ
قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِن
كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ كَذَّبَتْكُم مِّن قَبْلِكُمْ جَاءُوا
بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ
نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَن زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ
الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعٌ
الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ تَتَّبِعُونَ فِي أُمُورِكُمْ
وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا
أَذَىٰ كَثِيرًا وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ
مِن عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾﴾

187. Ва он замонро ба ёд овар, ки Худо аз аҳли Китоб паймон гирифт: Ҳатман онро барои мардум баён менамояд ва онро китмон наменамояд. Пас аз он он (аҳд)-ро ба пушташон партофтанд ва ба ҷои он баҳои ночизеро хариданд. Ва чӣ бад аст он чизе, ки онро ба ҷои аҳди Худо мехаранд!

188. Ҳаргиз онҳоро, ки ба кардаҳои худ сархуш менамоянд ва дӯст медоранд, ки ба нокарда ситоиш шаванд, ҳаргиз онҳоро аз оташ наҷотёфта напандор ва барои онҳо азоби дарнокест.

189. Ва мулк (ва фармонравоии) осмонҳо ва замин аз онҳо Худост ва Худо бар ҳар чизе тавоност.

190. Албатта, дар офариниши осмонҳо ва замин ва дигаргуншавии шабу рӯз оятҳо (ва нишонаҳои) барои соҳибхирадон аст.

191. Барои онҳое, ки Худоро истода, нишаста ва бар паҳлӯҳояшон зикр менамоянд ва дар офариниши осмонҳо ва замин меандешанд (ва) мегӯянд: Парвардигоро, ин (ҳама)-ро беҳуда наофаридай, пок астӣ Ту (аз ин ки чизеро бар беҳуда биофарӣ). Пас моро аз азоби оташ ниғаҳ дор!

192. Парвардигоро! Касеро Ту ба оташ дароварӣ, воқеан ҳам, ўро хор (ва расво) намудай ва золимонро ҳеҷвар (ва мададгоре) набошад.

193. Парвардигоро! Мо дар ҳақиқат, мунодиеро шунидем, ки ба сӯи имон фаро мехонд ва мегуфт: Ба Парвардигоратон имон оваред! Мо имон овардем. Парвардигоро, пас гуноҳони моро биомурз ва аз мо бадихоҷмонро маҳв гардон ва моро ҳамроҳи некон бимирон!

194. Парвардигоро ва он чиро, ки бо забони паёмбаронат барои мо ваъда намудӣ, ба мо ато кун ва моро дар рӯзи қиёмат хор нагардон! Ту ҳеҷ гоҳ ваъдаро хилоф намекуни!

﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ، فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَأَشْرَوْا بِهِ، ثُمَّ قَلِيلًا فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطِيلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَءَامَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَعَاثِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾﴾

195. Пас Парвардигорашон низ дуъои онҳоро иҷобат намуд, ки Ман ҳаргиз ҳеҷ амали амалкунандаеро аз шумо, хоҳ мард бошад, хоҳ зан, зоеъ намегардонам, зеро ҳарду аз якдигар мебошед. Пас касоне, ки хичрат намудаанд ва аз диёри худ берун ронда шудаанд ва дар роҳи Ман озор дода шудаанд ва (дар ин роҳ) мубориза бурдаанд ва кушта шудаанд, албатта, бадихоии онҳоро маҳв менамоем ва онҳоро ба боғҳои (биҳиште) дохил мегардонам, ки аз зери дарахтони он нахрҳо (-и об) равонанд. Ин подоше аз назди Худо аст ва дар назди Худо хуб подош аст.

196. Гаштугузори онҳое, ки кофир шудаанд, дар шаҳрҳо туро (аз талаби ҳақ) фирефта насозад.

197. Он матоъ (ва баҳраи) андаке аст ва пас аз он маъво (-и абади)-ашон ҷаҳаннам мебошад ва он оромгоҳи баде аст!

198. Вале онҳое, ки тақвои Парвардигорашонро намудаанд, барояшон боғҳоест, ки аз зери дарахтони он нахрҳо (-и об) равон аст (ва онҳо) ҷовидона дар он ҳастанд. Он меҳмондориест аз назди Худо ва он чи дар назди Худо аст, барои некӯкорон беҳтар аст.

199. Ва албатта, аз миёни аҳли Китоъ ҳастанд одамоне, ки ба Худо ва ба он чи ба сӯи шумо ва ба сӯи онҳо нозил гардидааст, имон меоваранд, дар ҳоле ки барои Худо хошеъ ҳастанд (ва) ба оятҳои Худо баҳо (ва баҳраҳо)-и ночизеро намеҳаранд. Аҷр (ва подош)-и онҳо дар назди Парвардигорашон мебошад. Худо, бешак, тезҳисоб аст.

200. Эй касоне, ки имон овардаед, сабр ва пойдорӣ намоед ва барои мубориза (дар роҳи ҳақ ҳамеша) омода бошед ва тақвои Худоро намоед, то растагор гардед!

﴿فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمَلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ بَعْضُكُم مِّنْ بَعْضٍ ۖ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُودُوا فِي سَبِيلِي وَقَتَلُوا وَقُتِلُوا لَأَكْفِرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دُخِلَنَّهُمْ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾ لَا يَغُرَّتْكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وِبِئْسَ الْمَهَادُ ﴿١٩٧﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾﴾